

MARANATA!

Du vår Herre kom!

ETT MIDNATTSROP I ÄNDENS TID

Låt barnen komma till mig...

Läs om arbetet bland barn i Dominikanska Republiken, s. 22-24

UR INNEHÅLLET**LEDARE***Välsignelsen av att stå utanför* 2**PREDIKAN***Kains väg* 4*Isebels ande* 12**MISSION***Missionsiver i Frankrike* 20*Guds rike hör sådana till...* 22**ARTIKLAR***Katolsk propaganda...* 8*Trons grund, kamp...* 11*Budskapet om Guds rike...* 16*Det förmår alla* 26*I Herrens skugga* 16**Tidningen MARANATA!****ANSVARIG UTGIVARE****Stina Fridolfsson**

stina.fridolfsson@maranata.se

REDAKTION**Ulla Näsholm**

ulla.nasholm@maranata.se

Berno Vidén

berno.viden@maranata.se

Paulus Eliasson

paulus.eliasson@maranata.se

FOTO DETTA NUMMER**Mikael & Paulus Eliasson, Einar Lindroos, Karin, Bernardo, Theresia & Veronica Vidén, Stina Fridolfsson****ADRESS**Bällstavägen 100
Box 201 34, 161 02 Bromma
Telefon: 08-98 56 83
Telefax: 08-98 21 39**INTERNET**Hemsida: www.maranata.se
E-post: info@maranata.se**SPRIDES FRITT!**

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen, Pg 495 46 24-5, Bällsta Media Center.

Meddelande om adressändring sker skriftligt till redaktionen.

TRYCK**BMC Tryck & Förlag**

Bromma 2005

ISSN 1404-6474

Tidningen **MARANATA!** utges 6 ggr/år av Maranataförsamlingen i Stockholm.**©MARANATA!**

För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

Välsignelsen av att stå utanför

Då Bibeln undervisar om församlingen talas det aldrig om politisk eller numerär styrka. Däremot betonas hemligheten som ligger däri att två eller tre församlas i hans namn. Det som är avgörande är Jesu närvaro, att han bekänner sig till de sina. Den enheten kan aldrig organiseras fram, däremot föds man in i den genom det under som äger rum vid omvändelsens ögonblick. I världens ögon kan församlingen aldrig bli något stort. I Guds ögon däremot är den övermåttan stor och härlig.

EVANGELIUM ÄR EN Guds kraft till frälsning. Gud överlämnade ett hoppets och glädjens budskap till mänskligheten för att frälsa oss ut ur en totalt hopplös situation. Det finns ingen annan väg för någon människa att ta sig ur den förbannelse som vilar över hela jorden. Oavsett vilket politiskt eller religiöst manifest som ställs upp kan det ändå aldrig åstadkomma mer än vissa ytliga förändringar i vår situation. Hela mänskligheten är genom sitt eget uppror mot Gud dömd till undergång och evig förtappelse. Utmaningen som ryms häri är stor.

Vi står inför en årstid som ger många tillfällen att möta människor med ett friskt, sunt och inte minst – ett sant evangelium. Låt oss se till att utnyttja sommarmånaderna på absolut bästa sätt. Enligt väderexperterna förmodas vi få många varma och fina dagar till vårt förfogande och med tanke på planerade satsningar av tältmöten, evangelisation och andra aktiviteter låter det lovande. Låt oss hålla fast vid det budskap som en gång för alla blivit oss överlämnat!

Evangeliet får aldrig förfälskas till förmån för den egna bekvämlighetens skull.

Inte heller förändras för att anpassas till alla de ekumeniska organisationer som i dag växer upp på olika nivåer och i mycket representerar ett avfallets manifest i sina ivranden att bygga broar mellan samfundsblocken. Evangelium är ingen minsta gemensamma nämnarens budskap utan det är en total och kompromisslös uppgörelse med synden och världen.

Evangelium handlar heller inte om att med kulturella insatser locka människor till vackra arrangemang. Det satsas ofantligt mycket tid och resurser på att sätta upp attraktiva musikalerna med kända musiker och sångare som dragplåster. Kyrkornas estrader förvandlas till scener med ljus- och rökeffekter för att så många som möjligt ska känna sig attraherade. Församlingarnas ungdomar undervisas i dans och drama för att vackert och professionellt lära sig framföra sina verk inför en tjusad publik.

Vi ser här metoder som en konsekvens av kompromisser som har sin grund i ett typiskt världsligt tänkande om numerär och ekonomisk styrka. Det som från början öppnade för alla nya slag av aktiviteter var nämligen inte ett resultat av fördjupade bönenöten och bibelstudier utan däremot av att man började anpassa verksamheterna för att få kommunala och statliga bidrag.

Stort och behagligt för människor är det som kittlar sinnena. Kristnad teater, dramer, musikalerna, konserter, filmatiseringar, mäktigt och påkostat arrangerade mässor, pompa och ståt. Inget av detta är dock bibliska attribut för att fullborda församlingens uppdrag i tiden; att förkunna evangelium för allt skapat. Tvärtom. Då den andliga kraften och skärpan går förlorad måste istället världsliga surrogat användas, vilket inne-

bär ett underkännande av evangeliet och även är ett stort fattigdomsbevis.

En tydlig anvisning om Guds ords tillräcklighet och kraft att frälsa ger Jesus i budskapet om Lazarus och den rike mannen. Trots desperata vädjanden från den förlorade rike mannen som befinner sig i dödsrikets plågor, tillåts inte Lazarus att lämna Abrahams sköte. Tänk, vilket vittnesbörd det kunde ha blivit för den rike mannens bröder, med löpsedlar som basunerar ut sensationen: Lazarus har uppstått från de döda! Men budskapet ger tydligt besked om att det är hörsamheten till Ordet - Moses och profeterna, som har avgörande betydelse för en människas eviga väl eller ve. Den som inte lyssnar därtill kommer inte heller att låta övertyga sig ifall någon uppstår från de döda.

I ETT TIDIGARE nummer av Maranata! publicerades artikeln "Ekumenikens nätverk" författad av undertecknad (Nr. 1/2001, även tillgänglig på internet). En tydlig trend inom kristenheten i stort idag är just bildandet av gränsoverskridande samarbetsorgan med mottot *enhet till varje pris*. Med numerär styrka, stark karisma och stinn penningmakt vill man överbrygga alla skillnader samfund och kyrkor emellan och visa världen att kyrkan står enad. Slutmålet är *en* kyrka med *ett* högsäte. Vilket bedrägeri mot Guds eget ord!

En av de stora ivrarna i detta ekumeniska jättebygge är Kyrkornas Världsråd, en religiös sammanslutning som uttalat satsar på intrareligiös enhet. I dess bekännelsebasis finns inte något som helst förpliktigande gentemot Guds ord. Visserligen bekänner man sig till evangelium men paradoxalt nog med frihet att förkasta Bibelns lära. Man menar sig representera över 400 miljoner kristna från olika sammanhang.

För ett halvt år sedan uttryckte dess generalsekreterare **Samuel Kobia** att den karisma evangelikal och pingst representerar utgör ett viktigt bidrag till den ekumeniska rörelsen. Numerärt hänvisas till hur dessa grenar växer snabbast och idag representerar uppemot en halv miljard medlemmar.

I dagarna pågår en missionskonferens i Kyrkornas Världsråds regi där blickarna riktas just till grupper som ännu inte har medlemskap i rådet, nämligen katolska, evangelikal och pentekostala. Man be-

höver karisman för vidare tillväxt och nu ska alla in i samma fälla.

Strategiskt riktigt undviker man dock i detta sammanhang att beröra synen på religionssynkretism, något man vanligtvis mycket aktivt förespråkar tillsammans med exempelvis Påvliga rådet för interreligiös dialog.

Är då Kristus delad? Nej! Den enhet vi finner i Kristus härrör inte ur mänskliga organisationer. Allt tal om att söka breda vägen med syftet att ge utrymme för alla olika kyrkors förståelse och synsätt har absolut ingenting med Kristi kropp att göra. Istället bidrar dessa ekumeniska strävanden till att vi får ett utarmat evangelium.

Livsavgörande frågor som handlar om sann omvändelse, troendedop och efterföljelse i väntan på Jesu tillkomme diskuteras visserligen men med ett resultat som leder bort från troheten till Guds ord, vilket är förödande. Idag är exempelvis dopets nödvändighet som en följd av omvändelsen kraftigt ifrågasatt även inom döparförsamlingar. Allt för enhetens skull.

GUDS ORD HAR en gång för alla gett församlingen ett distinkt och unikt uppdrag i tiden: Befolka himmelen och avfolka helvetet! Precis med samma distans som vi möter i dessa varandras motpoler är församlingen satt i världen med uppdraget att dra människor *ut ur* världen. Försöken att bygga in församlingen i tiden är fruktlösa. Hon är helt enkelt bärare av värden och egenskaper som omöjliggör en allians med världen. Ännu mindre med en förvärldsligad kyrka. Församlingen hör himmelen till!

Ett viktigt mål för den världsvida ekumeniska rörelsen är att kunna visa upp många medlemmar som vittnar om antal, styrka och enhet. Med numerär styrka tävlar man om att vara störst. Enligt Bibelns profetior kommer vi i våra dagar få se en världskyrka växa fram. På liknande sätt som historien vittnar om hur främst den Katolska Kyrkan under alla tider förföljt de kristna, kommer sista tidens världskyrka att vara förföljare och belackare av de församlingar som vägrar gå in under dess mantel.

Redan idag ser vi tydliga signaler på hur församlingar som vägrar ansluta sig till centralt styrda koncilier eller andra nätverk lättvindigt klassificeras som fanatiska sekter.

Vi är många! Vi står enade! Slagorden känns igen från andra sammanhang. Inte minst från den homosexuella rörelsen då den kräver samhällets legitimitet för att tvinga igenom sina orimliga krav. Det politiska språk som den organiserade ekumeniska rörelsen använder sig utav, med förment uttalade mål om att genom numerärt överlägset inflytande vilja synliggöra kyrkans enhet, avslöjar dess inomvärldsliga mål och slutdestination.

Den Romersk-katolska kyrkan ställer stora krav på den ekumeniska rörelsen. Genom att hänvisa till sin mångåriga historiska tradition och apostoliska succession menar man sig vara Kyrkan med stort K. Trots alla de varningar vårt lands väckelsepionjärer uttalat om denna kyrka ser vi idag hur frikyrkosverige i vördnad och undergivenhet lagt sig platt inför hennes magiska utstrålning. Men kom ihåg att hennes förrädiska frälsningslära fortfarande leder miljontals människor rakt in i ett brinnande Gehenna.

-Tänk vilken hisnande tanke, att Livets Ords pastorer utgör en del av den apostoliska successionen!

Uttalandet görs av Världen Idag's reporter i en intervju med **Ulf Ekman**. Livets Ord är idag, tillsammans med Pingströrelsen och andra delar av frikyrkosverige, en ivrig förespråkare för intimt samarbete med Katolska Kyrkan.

JESUS GAV SINA lärjungar en radikal undervisning utan att dölja något av den verklighet de skulle få möta från den stund han lämnade dem. Budskapet var knivskarpt och gick inte att missförstå. *"Voren I av världen, så älskade ju världen vad henne tillhörde; men eftersom I icke ären av världen, utan av mig haven blivit utvalda och tagna ut ur världen, därför hatar världen eder."*

Då Bibeln undervisar om församlingen talas det aldrig om politisk eller numerär styrka. Däremot betonas hemligheten som ligger däri att två eller tre församlas i hans namn. Det som är avgörande är Jesu närvaro, att han bekänner sig till de

Forts. s. 7

Berno Vidén

Predikan av Arne Imsen, publicerad 1984 i Midnattsropet

KAINS VÅG

-Babyloniskt världsherravälde

Kains väg leder fram till babyloniskt världsherravälde. Babylon är sammansatt av alla de faktorer och moment som är nödvändiga för att tillgodose mänsklighetens alla behov. Sensuellt, intellektuellt, etiskt och estetiskt. Men allt är perverterat, så det bibeln kallar onormalt, är i Babylon normalt och naturligt. Det bibeln kallar synd, är i Babylon dygd. Sådant man gör karriär på, glorifierar och premierar, allting språkligt, fysiskt, andligt, socialt, har förändrats. Och i den miljön kan ingen överleva som kristen. Därför säger Guds ord: *"Gån ut ifrån henne, I mitt folk, och gören eder icke delaktiga i hennes synder!"*

Skapelsens ordning, som den beskrivs på bibelns första blad, stördes genom syndafallet. Men vi ska inte lägga alltför stor vikt vid detta. Ty än om våra förhållanden och förhållandena på jorden förändras, så var det ingenting hos Gud som förändrades genom syndafallet. Han har inte ändrat några planer, och det han en gång bestämt, kommer han att genomföra. Återlösningen och upprättelsen är inte ett mål, utan ett medel. Då upprättelsen är ett faktum, börjar inget nytt från Guds sida, även om vi är nya skapelser. Det är bara ett led i Guds plan, och då måste vi ta reda på vad hans mål är.

Det Gud har sagt står fast. Det är vi som förändras. Guds avsikt är inte att förändra något, utan han vill att hans

fullkomliga vilja ska uppenbaras och förverkligas. I skapelsens ordning kommer Gud, Skaparen, först. De olika skapelsedagarna representerar var och en något av Gud. Varje dag uppenbarar en sida av hans skapande härlighet. Det ord Gud uttalar, synliggör och gestaltar något som

När människan drivits ut ur lustgården, och gudsrelationerna var brutna, växte människans ande samman med hans själ; han blir egocentrisk och sin egen gud.

finns hos honom. Det som redan ägde form i Gud, bjöd han träda fram som en synlig verklighet. Människan formades som Guds speciella hantverk av stoft. Då uppenbarades Guds inneboende avsikter. Han formade mannen till en kropp och sin egen avbild, och sedan skapade han kvinnan.

I skapelsen finns en rangordning som inte får förändras utan att det blir ödesdigra konsekvenser; först och främst ge-

nom maktförskjutningar i andevärlden. Men det finns även samordning. Varje dag samordnas med de följande till en organisk enhet, så man kan se helheten, ändamålsenligheten och harmonin.

När sedan människan skapades tog denna ordning form på ett nytt sätt. Mannen ägde något i sig själv som den övriga skapelsen saknade. Det var en speciell konungslig värdighet, och därför fick han ge namn åt hela den övriga skapelsen, och demonstrerade så att han stod över den. Men Adam upprätthöll distans till skapelsen. Han kunde till exempel inte etablera samliv med en elefant eller giraff. Han behövde ett väsenslikt objekt, som på samma sätt som han själv varit föremål för ett gudomligt skaparverk och återspeglade Gud. Trots hela den rika skapelsen, kände sig Adam ensam. Ensamheten bestod inte i att han kände sig övergiven, men han behövde en komplettering för att på ett fullödigt sätt kunna förverkliga Gud i och genom sig, och för att få hjälp att tillbe Gud.

För Adam var det helt otänkbart med emotionella relationer till den lägre skapelsen. Han kunde inte heller fortplanta sig själv, utan behövde ett kompletterande objekt för att återspegla hans härlighet. Det fanns en rang mellan Gud och mannen, och mellan mannen och kvinnan. Vi har ingen anledning att nagga denna rangordning i kanten eller mena att den skulle göra kvinnan mindervärdig. Man och kvinna utgör *tillsammans* familjen som fått fullmakt att fortplanta sig själv. Det handlar om reproduktion, men också

att utvidga Eden till att globalt omfatta hela jorden. I deras hem fanns inga verktyg eller redskap. Men den vegetabiliska och minerala skönhet som fanns skulle fortplantas genom människorna.

Familjen har fullmakter. Och dessa gudomliga förordningar kommer igen också efter syndafallet. Vi måste skilja på de förordningar som hör hemma i skapelsens ordning, och de förordningar som nödvändiggjordes av syndafallet. Efter syndafallet gjorde Gud nödvändiga provisorier för människan. Vi fick helt nya direktiv. "I ditt anletes svett skall du äta ditt bröd" var en förordning som nödvändiggjordes, på grund av att mannen måste få utlopp för sin energi. Trots fallet fick han direktiv att i det nya läget vårda jorden. Med helt nya resurser och förutsättningar fick han uppgiften att vårda och utveckla skapelsen. Kvinnan fick beskedet att hon under smärta skulle föda sina barn. Och genom detta skulle hon bli frälst. Mannens arbete och kvinnans smärta är väsentliga komponenter i tillvaron efter fallet.

Gud har upprättat en skapelsens ordning, men även förordningar som tillkommit som ett skyddsnät efter syndafallet. Till detta skyddsnät hör också överheten.

När människan drivits ut ur lustgården, och gudsrelationerna var brutna, växte mannens ande samman med hans själ; han blir egocentrisk och sin egen gud. Kvinnans åtrå stod till mannen, och hon började dyrka mannen på ett felaktigt

*Jesus är vägen,
sanningen och livet,
men parallellt
genom tiden löper
den väg Kain
invigde...*

sätt, vilket mannen sedan utnyttjade för sina egoistiska syften. Kvinnan degraderades, förtrycktes, och istället för att vara mannens medregent och drottning, blev hon hans slavinna. Så uppstod perversa förhållanden mellan äkta makar. Det är dessa förhållanden som måste upplösas så att människan självständiggöres. Det

sker genom Jesus Kristus på nytestamentlig mark.

Kains väg

Redan i den andra generationen växte en fiendskap till ett hat som fick sitt konkreta uttryck i ett mord. Det fanns redan då i tiden en ande och idé som Kain inte bemästrade. Bibeln talar om Kains väg. Han inleder en ny epok, blir startpunkt för en ny väg som går rakt igenom hela mänsklighetens historia och vidgar sig allt mer. Jesus är vägen, sanningen och livet, men parallellt genom tiden löper den väg Kain invigde genom att i andra generationen ta upp en tradition som egentligen hade gått förlorad genom syndafallet.

Kains offer var traditionellt. Han knöt an till den tradition som fanns före fallet. Det hade då varit naturligt för hans föräldrar att nalkas Gud genom att ständigt uppvakta med blommor, och all den härlighet Eden kunde prestera. De fröjdades i oskuld och renhet över Guds skaparkraft och härlighet, den underbara atmosfären och vad de fick se växa fram ur jorden. Vilka prunkande färger och sköna dofter och underbara frukter! I sin glädje gick människan till Gud med allt det jorden kunde frambringa. De räknade samman Guds välsignelser i varje blomma, frukt, färg och doft. Där fanns inte tistel och törne, inget märke av förbannelse, död och förgänglighet.

Efter fallet var det annorlunda. Kain och Abel fick se mor och far gråtande och tyngda gå till offeraltaret, varifrån steg en kväljande lukt ifrån djurens blod. Och kläderna de bar, var framställda av hudar från döda djur. Så blev de gång på gång påmind; inte om Guds härlighet, men om syndens vidrighet, fallets konsekvenser, förlusten och förnedringen. Förlusten av Edens skönhet, ljushärligheten, glädjen och friden. Hur de vid upptäckten av sin nakenhets skam gick och gömde sig. Människan blev rädd när hon belystes och avslöjades. Alltsammans detta berättade Adam och Eva för sina söner, som också var märkta av det som skett. Men de upplevde tröst och frid i att de fått kläder av Gud.

Kain ville inte ha det så här. Han tänkte knyta an till den tradition föräldrarna berättat om. Marken bar ju fortfarande frukt och blommor. Vad han glömde bort var den förbannelse som vilade över hela den synliga skapelsen. Den fördömlsen kunde inte förändras genom några

religiösa riter, inte heller genom något offer ifrån jorden. Skulle det bli någon förändring, måste det ske genom ett gudomligt ingripande.

Det var inte nog med att Kain räknade med att han kunde bära fram detta offer för att tillfredsställa Gud, han utelämnade en annan mycket väsentlig sak: Vi väljer aldrig vårt eget offer. Ska offret leda fram till rättfärdiggörelse, måste Gud utse det. Vi har inte fått i uppgift att konkurrera och träta med Gud, utan att lyda honom. Om vi gör som Gud sagt, då upplever vi också frälsningens realiteter. Men Kain beslöt sig för att knyta an till

*Syndafallet var
så vidrigt, så
djupt och verk-
ligt. Det fanns
ingen möjlighet
att själv fixa sina
offer. Det fanns
ingen förtjänst
som kunde frälsa,
bara nåd.*

den tradition som fanns före fallet. Han accepterade aldrig att människan var ond i den meningen att hon behövde frälsas från sin onda natur.

Detta är Kains väg, traditionens religion, som bortrationaliserar det faktum att människan är ond. Den religion som menar att religion och kultur förfinar och förbättrar människan så att hon förädlas och återtar sin ursprungliga härlighet. När hon nått denna mognad och iklätt sig denna härlighet ska hon också bli mottagen av Gud. Detta var en evolutionism, väsensfrämmande för Guds Ord.

När Gud kom och frågade Kain varför hans blick var så mörk, lyssnade Kain till honom, och blev medveten om sin situation. Han gick till Abel och räckte honom handen.

-Låt oss vara bröder; sams, och inte strida med varandra. Visa tolerans. Vi behöver inte överge synpunkter eller lära, låt oss förena oss. Jag tar hälften av ditt offer och du hälften av mitt. Så

manifesterar vi enhet på våra offeraltaren, och Guds härlighet kommer att vila över oss!

Abel grät över den fräckhet resone-manget visade. Syndafallet var så vidrigt, djupt och verkligt. Det fanns ingen möjlighet att själva fixa sina offer. Det fanns ingen förtjänst som kunde frälsa, bara nåd. Räddningen var inte våldoft ifrån blommor, utan blodet som rann från det dödade slaktoffret. Lammets blod i konflikt med Kains religion.

När Kain mötte sin broders tillbakavisande attityd och syn på Kains offer, blev han ännu mer hatisk än förut. Och han sade:

-Är du då bättre än jag, är ditt offer bättre än mitt? Är det bättre med den där kväljande doften och floden av blod som rinner utför ditt altare? Ser du inte det jag har offrat? Kan du inte värdesätta det?

Och så steg hatet tills explosionen kom. Det var Kains väg. Traditionens och den döda religionens väg. Men vi blir inte frälsta genom traditionella religiösa mönster, utan genom personliga offer. Genom att personligt uppleva frälsningens genomgripande verklighet i våra liv.

I Uppenbarelsboken ser vi avslutningen av Kains väg. Den beskrivs ända till slutet i kapitel 18 som handlar om Babels fall: *"i vilken man såg profeters och heliga mäns blod, ja, alla de människors blod, som hade blivit slaktade på jorden."* Den förste som slaktades var Abel. Så var alltså Babylon närvarande redan på Abels tid som idé och ande. Och denna idé och ande ägde sådan livskraft att den snabbt på det religiösa fältet förvandlade en förnuftig och religiös man till mördare. Babylon hade ännu inte framträtt synligt i historien, men här invigdes Kains väg som går rakt till Babylon. Parallellt med denna väg, väl tillrättalagd för den opånyttfödda mänskligheten, flyter det i dolda strömmar blod av profeters och heliga mäns liv.

I skapelsens ordning finns det hinder för dessa krafter att operera hämningslöst. Det finns ingen situation som tillsammans med den kristna församlingen förmått bjuda ondskan så starkt motstånd som familjen har gjort. Den har speciella skyddsanordningar. Det är väsentligt att familjens huvud har ostörda relationer med Gud. Så att det står klart för oss att Kristus är mannens huvud, och mannen är kvinnans huvud. Denna gudomliga skapelseordning kan förverkligas i en

spegelbild av den gudomliga rangordningen, samordningen och förordningen som vi har i första Mosebokens skapelseberättelse.

Sodom

De onda andemakterna arbetar rakt igenom hela historien för att utplåna och ersätta de normala samlevnadsformerna med andra, onormala. På samma sätt som vi ser hur Babylon startar med Kain, får vi se generalangreppen mot familjen ta sig olika form genom historien, och sedan avslöjas i ett speciellt facit i Uppenbarelsboken. I 11:e kapitlet heter det i vers 8: *"Och deras döda kroppar skola bliva liggande på gatan i den stora staden som andligen talat heter Sodom och Egypten."* det är ett religiöst språk som beskriver en makt och ett begrepp. Här presenteras ett system. En samlevnadsform i statsliv under ett världsherravälde.

Det bibeln kallar onormalt, är i Babylon normalt och naturligt. Det bibeln kallar synd, är i Babylon dygd. Sådant gör man karriär på, glorifierar och premierar.

Sodom, där perversa samlevnadsformer är auktoriserade. De normala samlevnadsformerna, auktoriserade av skaparen i skapelsens ordning, har ersatts av nya samlevnadsformer – sodomitiska. Den normala samlevnadsformen har gått förlorad och ersatts av något nytt. Babylon var alltså närvarande ända från begynnelsen som ett andligt fenomen; som idé och andemakt. Sodom gick inte under då det utplånades från geografien. Det levde vidare i en ande som fortplantas in i nya generationer och fulländas till dess att det gamla mönstret är utplånat och har ersatts av nya.

Vad är då Sodom? Det är onormala samlevnadsformer med avseende på den enskilda individen och familjen, men också på samhället. Mänskligheten

har samlats i små geografiska enheter; ondskan har komprimerats i stadslivet, och människan avhumaniserats. Den avhumaniserade människan trivs inte med det gamla, utan måste skaffa sig nya utlevelseformer och levnadsformer. Den utvecklingen går vidare ända till det bibeln kallar *"den stora staden som andligen talat heter Sodom och Egypten."* Det som skedde lokalt i begynnelsen, har utvecklats till något globalt i ändetiden. Något som är accepterat och förkroppsligat.

Kains väg leder fram till babyloniskt världsherravälde. Babylon är sammansatt av alla de faktorer och moment som är nödvändiga för att tillgodose mänsklighetens alla behov. Sensuellt, intellektuellt, etiskt och estetiskt. Men allt är perverterat, så det bibeln kallar onormalt, är i Babylon normalt och naturligt. Det bibeln kallar synd, är i Babylon dygd. Sådant man gör karriär på, glorifierar och premierar, allting språkligt, fysiskt, andligt, socialt, har förändrats. Och i den miljön kan ingen överleva som kristen. Därför säger Guds ord: *"Gån ut ifrån henne, I mitt folk, och gören eder icke delaktiga i hennes synder!"*

Kains tid leder fram till Babylon. Lots tid fortplantar sig i nya generationer, och så småningom träder den fram i synlig form, och vi ser åter den sodomitiska staden där de nya samlevnadsformerna finns. Det visar sig då att den samlevnad som fördömdes i den lokala population som Sodom utgjorde, den har sprängt alla gränser och finns som en global verklighet som inte kan drivas tillbaka. Resultatet blir att de två vittnena – lagen och profeterna – slaktas. Då har man slutligen gjort upp med Guds plan och profetiska vittnesbörd, och ersatt Guds Ord med nya filosofier och teorier, som utvecklats till ett globalt samlevnadsmonster som alla jublar över.

Men när Jesus Kristus uppenbarar sig så störta allt samman. Och det man under årtusenden byggt upp, rasar ihop på en enda dag vid hans uppenbarelse. Vi behöver kunskap och orientering för att komma ur vår likgiltighet inför denna utveckling. Man kan inte stå vapenlös när ondskan anfaller från alla håll. Det går inte sitta hemma vid TV:n eller nöja sig med att samlas i karismatiska små hallelujasvärmerier där allt leds av känslor och tillfälligheternas spel. Vi behöver kunskap och vägledning i en sund församlingsgemenskap. ■

Vi bör rasera avgudarna!

Utdrag ur traktat av Selim Mäkivirta

-Gläd er alltid i Herren. Än en gång vill jag säga: gläd er. Låt alla människor se hur vänliga ni är. Herren är nära. Gör er inga bekymmer för något utan låt Gud i allt få veta era önskingar genom åkallan och bön med tacksägelse. Då skall Guds frid, som övergår allt förstånd, bevara era hjärtan och era tankar i Kristus Jesus.

Bibeln var i väckelsetider den enda boken man läste ur; och den var mycket kär för Guds barn. I den lästes och studerades dag som natt.

-Salig är den som inte följer de ogudaktigas råd och inte går på syndares väg eller sitter bland bespottare utan har sin glädje i HERRENS undervisning och begrunder hans ord dag och natt. Han är som ett träd, planterat vid vattenbäckar.

Herren uppenbarade sig i sin härlighet! Och fyllde sitt törstande folk med Helig Ande och eld! På detta sätt spreds väckelsens eld överallt dit de troende gick, det var väckelse det! Gud stärkte även sitt ord genom under och tecken och genom att hela allehanda sjuka!

-Jesus Kristus är densamme i går och i dag och i evighet. (Hebr 13:8)

-Ni vill ha men får inget, ni dödar och är ivrare men kan inte vinna något. Ni kämpar och strider men har inget, därför att ni inte ber. Ni ber men får inget, därför att ni ber illa - för att slösa bort allt på njutningar. Ni trolösa, vet ni inte att vänskap med världen är fiendskap mot Gud? Den som vill vara världens vän blir Guds fiende. (Jak. 4:2-4)

Under väckelsetider berövade Guds folk med den Helige Andes kraft och ordets auktoritet själar i stor mängd från Satan. Under avfallstider har Satan fyllt den oskyddade kristenheten med kärlek till världen och på detta sätt har de blivit Guds fiender! De tjänar denna världens furste = Satan! Satan har lyckats bese-

gra de troende och deras hem, vilka borde vara helgade åt den levande guden! Televisionen och kabel-TV är en dödens källa! Den fördärvar barnen, ungdomen och de äldre!

Gud har gett oss troende föräldrar att bli fyllda med den Helige Ande och Guds Ord! Och vi har till uppgift att undervisa våra barn vid alla tillfällen, så att de kan få en säker grund att stå på för sina liv under dessa osäkra tider; då mängder av ungdomar går förlorade på grund av det fördärv massmedierna sår!

Svara ärligt om det är kärlek till världen = vänskap, att sitta framför TV:n? På den frågan måste vi svara ärligt, att visst är det så!

-Älska inte världen, inte heller det som är i världen. Om någon älskar världen, finns inte Faderns kärlek i honom. Ty allt som finns i världen, köttets begär och ögonens begär och högmod över livets goda, det kommer inte från Fadern utan från världen. Och världen och dess begär förgår, men den som gör Guds vilja förblir i evighet. (1 Joh. 2:15-17)

Det är ju självklart, att varje människa som känner förnöjsamhet framför TV:n älskar världen och är världens vän! Och Guds fiende; detta är sant enligt Guds Ord! Det är inte alls konstigt att dagens troende inte är lyckliga och glada, utan oroliga och nervösa! Eftersom Kristus är vår frid!

-Ni har kommit bort ifrån Kristus. (Gal. 5:4)

Man hade förlorat livet, friden, lyckan och glädjen och allt det gudomliga vi äger i Kristus! Man hade förblivit i den naturliga människans tillstånd där vi är oroliga och glädjelösa. Endast i Kristus finns ett överflödande liv! ■

Välsignelsen av...

Forts. från s. 3

sina. Den enheten kan aldrig organiseras fram, däremot föds man in i den genom det under som äger rum vid omvändelsens ögonblick. I världens ögon kan församlingen aldrig bli något stort. I Guds ögon däremot är den övermåttan stor och härlig.

Att äga Romersk-katolska kyrkans gunst eller Kyrkornas Världsråds erkännande är mångas strävan idag. Guds församling har dock en annan strävan, att finnas bevarad i sitt ursprungliga uppdrag, enligt den urkristna förebild vi möter i Guds eget ord. Ingen kyrklig tradition har rätt att sätta sig över Ordet. Det som är stort i människors ögon är en styggelse inför Gud.

JESUS GICK FÖRBI det religiösa etablissemangen och sökte istället upp det som i människors ögon ingenting var och byggde därav sin församling. Är det annorlunda idag?

Du är ingen splittrare om du bryter upp från ekumenikens förrådiska träskmarker. Inte heller om du vägrar delta i all välarrangerad verksamhet med underhållningsmentalitetens signum. Det är en oerhörd välsignelse att få stå utanför det religiösa etablissemangen som omöjliggör ett liv i sant lärjungaskap.

Bryt med religionens betungande ok. Istället för att berömma sig av en mänskligt prisad succession, vars främsta kännetecken alltid varit att förfölja och förföra Guds församling, är det bättre att sälla sig till den skara av förföljda kristna, vars martyrium vittnar om en sann värdig succession. Den prisas inte av människor och finns inte registrerad i någon kyrkobok men däremot finns den upptecknad i den bok där allt vad vi gjort för vår Frälsare står skrivet.

-Gån ut ifrån dem och skiljen eder ifrån dem, säger Herren; kommen icke vid det orent är. Då skall jag taga emot eder och vara en Fader för eder; och I skolen vara mina söner och döttrar, säger Herren, den Allsmäktige.

Med frimodighet får vi lyfta maranatafanan högt och ropa ut ett sant och befriat budskap om tidens korthet - Se, Han kommer snart! ■

Katolsk propaganda i frikyrkopressen

Stig Andreasson

Två händelser har dominerat all media-verksamhet i hela Europa och även i andra världsdelar under april månad i år. Först Påve **Johannes Paulus II** död och sedan valet av hans efterträdare på påvestolen i Rom. Även protestantiska och evangeliska tidskrifter har gett stort utrymme åt dessa begivenheter. Lovord om den avdöde påven har inte saknats och mycket har skrivits om de förväntningar som ställs till hans efterträdare. Dagen, Sveriges enda kristna dagstidning, utgör inget undantag. Också den har ägnat åtskilliga spalter åt skrivelser både om den gamle och den nye påven, vilket ju i och för sig kan synas naturligt.

Men trots allt är det anmärkningsvärt att dominikanern **Anders Piltz** får tillfälle att skriva en krönika just i Dagen, en krönika som innehåller en ganska extrem katolsk propaganda. En gammal missionär, som tillbringat många år i ett katolskt land, var ganska chockerad över detta. Själv har jag levat i katolsk miljö i dryga 50 år och kan utan att överdriva påstå att jag vet hel del om hur det katolska religionssystemet fungerar.

Att fälla någon dom över den romerska kyrkans påvar som människor, har jag inget behov av. Men själva systemet och institutionen förtjänar en saklig granskning. Detsamma gäller påvarnas officiella uttalanden. Just detta tycker jag

saknas i protestantiska och evangeliska mediaorgan idag.

Den stora frågan om påvens ofelbarhet.

Piltz skriver i sin krönika:

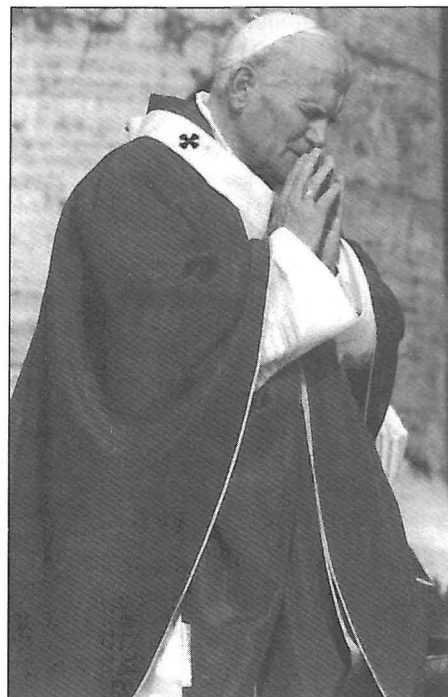
-Den mycket missförstådda s.k. ofelbarheten innebär att Kristi löfte att Anden skall leda Kyrkan in i hela sanningen är ett verkligt löfte och mer än en from förhoppning. När ingen samstämmighet finns bland de kristna, då skall Petrus (påven) på Kristi uppdrag ge den rätta tolkningen av Herrens avsikter.

Först bör vi kanske fråga: Är verkligen den påvliga ofelbarheten så missförstådd? Eller är det möjligen så att de katolska teologerna har svårt att tydligt förklara dess innebörd? Piltz själv sätter ju ett "s.k." framför ordet "ofelbarhet." Han talar alltså om en "så kallad" ofelbarhet. Vad menas med det? Men sedan säger han helt klart att Kristi löfte om att leda sin församling fram till hela sanningen speciellt gäller påvekyrkan och att detta löfte inte bara är en from förhoppning. Tillämpad på påveväldet betyder det väl då att påven inte kan ta fel i frågor som rör tro och moral. Så säger ju också den katolska katekesen.

När man som jag har tillfälle att lyssna på debatter i radio och TV både i Frankrike och Belgien, som är katolska länder, då undrar man verkligen vart tron på påvens ofelbarhet har tagit vägen. Diskussionens vågor går höga både bland präster, teologer och vanligt folk. Massor av katoliker verkar livrädda för att den nye påven antingen skall vara alltför liberal eller alltför konservativ. I båda fallen målas följderna i svarta färger. Skaror kommer att överge kyrkan

och dess inflytande i världen kommer att försvagas.

Ibland får jag lust att blanda mig in i debatten och säga: Men vad i all världen är ni så oroliga för? Tror ni inte på påvens ofelbarhet? Hur kan ni vara så ängsliga för att påven skall välja fel väg? Det är ju han som skall ge den rätta tolkningen när Kyrkan i sin helhet är förvirrad och osäker, vilket den verkligen är just nu. Skaror av katoliker i Latinamerika är besvikna över påvevalet. Tror de då inte på den helige Andes ledning i detta viktiga val? Och räknar de inte med att påven skall ge rätt vägledning? Uppenbarligen inte. Piltz menar att påvens ofelbarhet är missförstådd. För mig verkar det som den är icke existerande för flertalet katoliker idag.

Förre påven, Johannes Paulus II

Den stora motsägelsen

Anders Piltz skriver vidare:

-Man tänker sig att Nya testamentet inte har någon avslutning utan fortsätter genom tiden. Kyrkan uppfattar sig som en familj, som håller ut i apostlarnas undervisning (kyrkans en gång för alla givna lära).

Detta är mycket finurligt formulerat. Det kristna budskapet och den kristna församlingen lever naturligtvis vidare genom tiderna, också efter den nytestamentliga tiden. Men det är inte detta som Piltz säger. Han påstår att det är "Nya testamentet som inte har någon avslutning." Det är ett sätt att uttrycka den gamla katolska villfarelsen att Nya testamentet, och även hela Bibeln, inte innehåller allt vad vi skall tro. Uppenbarelsen fortsätter genom Kyrkans tradition, där vi finner en massa dogmer som är totalt okända i Nya testamentet.

Anders Piltz, katolsk teolog och skribent i tidningen Dagen.

Men detta bekymrar varken Piltz eller andra katolska teologer. Nya sanningar uppenbaras för kyrkan också efter att de nytestamentliga skrifterna kommit till. Detta sker hela tiden exklusivt innanför Påvekyrkan, vilket är en självklarhet får Piltz och hans meningsfränder.

Men här kommer den stora motsägelsen. Piltz understryker nämligen vikten av att följa apostlarnas undervisning som sägs vara "kyrkans en gång för alla givna lära." Men säg, hur kan läran vara fastställd en gång för alla om den i verkligheten fortsätter att utvecklas efter Nya testamentets avslutning och om nya dogmer ständigt insätts i lärosystemet? Vilken kyrkohistoriker som helst kan lätt påvisa hur Påvekyrkan under seklernas gång lagt till den ena dogmen efter den andra. Till slut har det urkristna budskapet förvandlats till oigenkännlighet. Historien om dogmernas utveckling är en lång historia som vi här inte kan ta med i sin helhet. Vi skall bara ta några av de senaste exemplen på nya dogmer.

År 1854 proklamerades dogmen om Jungfru Marias obefäckade avlelse. Den

innebär att Jungfru Maria föddes utan arvsynd. Det behöver väl knappast understrykas att enligt allmän och gängse kristen tro är alla människor behäftade med synd. Bland alla som vandrat på vår syndfulla jord utgör Herren Jesus Kristus själv det enda undantaget för denna regel. År 1870 kom dogmen om påvens ofelbarhet. Vem var det som proklamerade denna nya katolska "sanning"? Det var kyrkomötet först. Ja, men tänk om kyrkomötet tog fel? I så fall är påven inte

Om hela ofelbarhetsdogmen inte varit ren blasfemi, skulle vi kanske säga att den på ett vis är komisk...

ofelbar! Inte kan ett kyrkomöte ta fel, menar påvekyrkans försvarare. Jaså inte? Då är alltså även kyrkomötena ofelbara! Så nu kan påven säga: "Jag är ofelbar, för ett ofelbart kyrkomöte har sagt att jag är det. Och kyrkomötet är ofelbart i detta fall för det organiserades av en ofelbar påve." Om hela ofelbarhetsdogmen inte varit ren blasfemi, skulle vi kanske säga att den på ett vis är komisk.

Den senaste stora dogmen handlar om Marias himmelsfärd. Hon sägs vara i himlen både med sin kropp och sin själ. Den dogmen kom till så sent som 1950. Den alltmer utbredda Mariadyrkan i den katolska världen är givetvis en följd av denna och andra Mariadogmer. Den nu avdöda påvens sista ord var: "Jag överlåter min sak till Jungfrun."

Påveväldets verkliga rötter

Anders Piltz betraktar påvekyrkans historieuppfattning som självklar. Aposteln Petrus blev biskop i Rom och därmed den förste påven. Påvarna är Petri efterföljare, symbolen för kyrkans enhet. "Det finns en oavbruten lista på namn på biskoparna i Rom efter Petrus, **Linus**, **Clemens** etc. etc. ända fram till Johannes Paulus II" skriver han.

Aposteln Petrus påstådda resa till Rom och hans gärning som biskop i denna stad är emellertid ingenting annat än en from legend. Och även om den vore sann så säger varken Jesus eller någon annan ett enda ord om "Petrus efterträdare," som enligt katolsk tro har övertagit nyckelmakten efter den store aposteln. Denna makt, som bestod i att lösa och binda, gavs inte bara åt Petrus men också åt de andra apostlarna. Det vet varje läsare av evangelierna.

Varje försök att hitta en biblisk grund för påveväldet är dömt att misslyckas. Däremot finns det många ting i Guds Ord som talar emot den katolska dogmatiken. Jesus själv sade:

-Ni skall inte kalla någon på jorden för er fader, ty en är er fader, han som är i himmelen. (Matt 23:9)

Petrus själv skriver:

-Till de äldste riktar jag nu denna maning, jag som själv är en av de äldste, var herdar för den hjord som Gud har anförtrott er. Uppträd inte som herrar över dem.

(1 Petr 5:1-5)

Petrus betraktade alltså inte sig själv som en kyrkofurste på något sätt. Han framstår inte heller som chef för de övriga apostlarna. Paulus nämner tre pelare i församlingen i Jerusalem, nämligen Johannes, Jakob och Petrus. De är alla tre på samma nivå. (Gal.2:9). Vid viktiga beslut var apostlarna, de äldste och hela församlingen involverade. (Apg. 15:22) Petrus lydde order från församlingen. Tillsammans med Johannes blev han av församlingen sänd till Samarien för att hjälpa de nyomvända. (Apg. 8:14). Då Petrus kom till Kornelii hus för att förkunna Guds Ord föll Kornelius ned för honom. Petrus sade då ögonblickligen: "Res dig upp. Också jag är en människa." Häromdagen såg jag hur kardinal **Lustiger** från Paris föll på knä för den nye påven och kysste den stora ringen på hans hand. Hade påven varit Petri efterträdare skulle han ha sagt: "Res dig upp. Också jag är en människa."

Men detta är inte allt. Aposteln Paulus skrev ett av sina sista brev då han var

anlagad och fänge i Rom. Där läser vi dessa ord:

-När jag första gången stod inför rätta, trädde ingen upp till min hjälp utan alla svek mig. (2 Tim 4:16)

Kan någon tro att om Petrus verkligen varit biskop i Rom skulle han ha övergett sin vän och broder Paulus? I brevet till romarna hälsar Paulus till 27 olika personer och nämner dem vid namn, men Petrus nämnes inte. Hur kunde Paulus glömma bort att hälsa till församlingens viktigaste person, aposteln Petrus?

Nej, hela påveteorin vilar på lösan sand. Och även Anders Piltz vet nog att det i de historiska annalerna står ett frågetecken efter nummer två i "påvelistan", nämligen Linus. Historiska dokument om honom saknas. Somliga annaler har ännu fler frågetecken i påvelistan. Dessutom vet ju alla att biskoparna i Rom måste kämpa i århundraden för att uppnå den makt de senare kom i besittning av i den romerska statskyrkan. Full makt fick de aldrig, ty den östra delen av världskyrkan böjde sig aldrig för prelaten i Rom. Därför har vi än idag den ortodoxa kyrkan som inte erkänner påvemakten.

Påveväldets historia är på många vis skräckinjagande. Somliga historiker har uppfunnit ett nytt ord för att beskriva de mörkaste kapitlen i denna historia. Det är ordet "pornokrati". Det används om den period i påvarnas historia då osedliga kvinnor från högadeln utövade ett så stort inflytande på påvarna att full moralisk förruttnelse inträdde. Ibland regerade två påvar samtidigt. De påvar som bar namnet Borgias är också speciellt illa berömda. De hade knappast någon andlig

släktskap med aposteln Petrus. Hur någon kan betrakta påveinstitutionen med dess både blodiga och besudlade historia som Kristi representant på jorden är verkligen en gåta.

Protestanternas historielöshet blir deras undergång

Somliga protestanter sörjer över att ekumeniken har kört fast. Man hoppas dock att den nye påven skall bli tillräckligt öppen för en fruktbärande dialog. Detta visar bara att protestanterna har kommit bort från sina andliga rötter och blivit förförda av Roms propaganda. Påvekyrkan lyckas idag framställa sig själv som försvarare av mänskliga rättigheter och frihet. Att detta ser ut att lyckas är också något av en gåta.

Tvetydighet är alltid något som kännetecknat Roms kyrka. Det var Påve **Pius XII** som yttrade följande:

-Ingen av dem som står utanför kyrkans synliga kropp kan ha visshet om evig frälsning, ty de är alltjämt i avsaknad av den hjälp och himmelska ynnest som bara finns innanför den katolska kyrkan. (Fritt översatt)

Ett påvligt uttalande i en så viktig fråga måste nödvändigtvis stå vid makt. Men hur får man detta att gå ihop med den nu avdöde påvens närmanden till alla olika religioner? Han yttrade sig mycket generöst både om islam, hinduism och wudo-kulten och blev beundrad av många just för detta, samtidigt som konservativa katoliker blev chockerade över påvens synkretism (religionsblandning).

Faktum är att den katolska kyrkan under senare tid har förlorat sin ställning

som dominerande statskyrka i en rad länder. Denna nya form av ekumenik, öppenhet och tolerans är bara en ny taktik och en ny strategi, anpassad till vår tid. Målet är hela tiden att stärka kyrkans position. Världen har blivit så förändrad på 150 år att denna nya strategi var helt nödvändig. Men inte är Påvekyrkan känd för sin vidsynthet och tolerans under historiens gång. År 1865 kom två officiella dokument från Vatikanen. Det ena hette "Syllabus" och var en sammanfattning av "vår tids villfarelser", som det då hette. Detta dokument uttalade "anathema" (förbannelser) över dem som hade motstridiga uppfattningar. Vi citerar bara två av dessa påvliga förbannelser:

-Förbannad den som säger att varje mänskliga är fri att omfatta den religion som han genom att följa förnufts ljus menar vara rätt. Förbannad den som säger att protestantismen bara är en annan form av den sanna kristna religionen, inom vilken man kan behaga Gud lika väl som i den katolska kyrkan.

Sådant vill man inte höra idag. **Dave Hunt** förtäljer att många amerikanska förlag och redaktörer vägrar att utge eller trycka minsta kritik av den Katolska Kyrkan. Det är på väg att bli likadant på våra breddgrader. Kyrkan har ändrat sig, ropar våra dagars ekumeniker. Men så länge påvekyrkan påstår sig ha ett ofelbart läroämbete har dock ingen verklig förändring skett. För den som ännu har någon klarsyn framstår påvekyrkan som en religiös kameleont och ett lögnens mästerverk. Alla evangeliska och bibeltroende kristna är kallade att avslöja villfarelserna i tiden och dit hör utan tvekan påvekyrkan i Rom. ■

Lev ut det du fått av Herren!

Vittnesbörd av Kerstin från Skellefteå

Jag är så glad att jag fick komma hit och träffa er alla.

Jag tänkte när vi sjöng: "Se till att du är klädd i vita kläder" och om att olja aldrig må fattas oss. Jag har gått igenom en sorgperiod; jag har mist min man. Då har jag sett hur viktigt det är att vi prioriterar Herren. Jag har sett det här Ordet om att när kroppen tar slut, då växer anden till. Jag ser mer och mer att vi har ingen tid att

slösa på felaktiga sätt. Vi måste prioritera Gud - att föra ut frälsningsbudskapet till människorna. Det gäller att leva ett rent liv. Vi ska leva ut det vi har fått av Herren. Vi ska inte *leka* ut det, utan vi ska *leva* ut, vi ska vara en vällukt för Gud med våra liv.

När min man gick hem till Herren, så låg han hemma i sin säng och sa så här: min själ, min själ, du ska le, för du ska till

himlens land! Han talade till sin själ, att den skulle till himlens land. Det vittnar om att man har frid med Gud. Ibland får vi påminna vår själ om vad det är vi håller på med, så att vi är redo den dag Herren hämtar oss.

Jag vill uppmuntra er ungdomar att verkligen gå vidare, att söka Jesus. Det finns så mycket mer att få, hela tiden. Vi får gå djupare in i det Gud vill ge oss. Halleluja! ■

Korta studier i Skriften

TRONS

grund, kamp och nödvändighet

Tage Johansson

Denna gång ska vårt studium av Skriften handla något om tron. Trons grund, trons kamp och trons nödvändighet.

Trons grund

Vad är tro? Tro är att förlita sig på någonting, något som man har ett förtroendefullt förhållande till, en tillförsikt, som det heter i Hebréerbrevets elfte kapitel. Detta kapitel har för övrigt blivit kallat trons höga visa.

Tron är icke grunden, som det felaktigt heter i Bibel 2000. Men tron har en fast och orubblig grund att vila på, som är Guds Ord. I en sångtext står det:

-Guds Ord som en klippa i väl och i ve, står fast om än bergen de vika. Om blott du vill tro, så skall du få se Gud aldrig sitt löfte kan svika.

Jesus sa:

-Himmel och jord skall förgås, men mina ord skall aldrig förgås. (Matt. 24:25)
Ordet som Anden levandegör är den

källa som tron har sitt ursprung i och hämtar sin näring ur. Gud har skapat allt genom sitt ord. Ordet är alltså den fasta grund som tron vilar på.

Det står om Kaleb och Josua att de ägde trons ande, och detta berodde på att de hade tagit vara på trons ord, i motsats till dem som gick under i öknen. De hade inte låtit trons löftesord bli upptaget i sina hjärtan (Hebr. 4:2). Eller som det står i en annan översättning: "Ordet hade inte blivit sammansmält med dem som hörde det."

Trons kamp

Kampen står om den sanna tron. Vi förmanas att kämpa för den tro som en gång för alla blev överlämnad åt de heliga (Jud. v. 3). Våra första föräldrar förlorade i kampen om tron. Otron och tvivlets ord blev sått i deras hjärtan. (1 Mos. 3:1-7)

I den andliga vapenrustningen ingår trons sköld som kan användas för att utsläcka alla fiendens brinnande pilar. (Ef. 6:16). När Paulus ser tillbaka på sitt liv, utropar han triumferande: "Jag har bevarat tron" (2 Tim. 4:7). Han uppmanar också Timoteus att kämpa trons kamp för att därigenom söka vinna det eviga livet. (1 Tim. 6:12). Är man rustad med tro och ett gott samvete, behöver man inte lida skeppsbrott i tron. (1 Tim. 1:19).

Trons nödvändighet

Utan tro är det omöjligt att tackas Gud. (Hebr. 11:6). Tron är viktigast även om den inte är störst. Det är kärleken som är störst. Någon har sagt att tron är den hand som mottager vad Gud ger, men att vi genom kärleken behåller det vi mottagit genom tron.

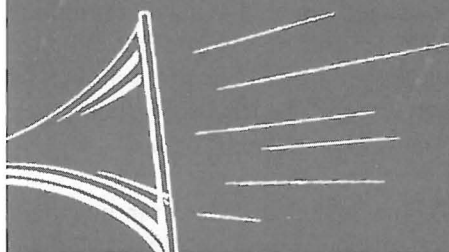
I Hebréerbrevets elfte kapitel står att det var genom tron man utförde Guds gärningar. I sändebrevet till Laodicea, (Upp. 3:14-22), beskrivs församlingen som fattig, blind och naken – den som en gång var rik på trons erfarenheter. Den uppmanades nu att köpa guld som var luttrat i eld; det vill säga att få en beprövad tro.

I 1 Petr. 1:6 står det att vi skall fröjda oss, om vi en liten tid får gå igenom bedrövelser och prövningar av olika slag, och får uppleva att om vår tro håller provet, så är det mycket mera värt än guldet som förgås, men dock genom eld bliver beprövat. Jesus sa till Petrus: "Jag har bett för dig, att din tro icke skall bli om intet." Satan hade ju begärt att få sålla Jesu lärjungar såsom man sållar vete.

Till sist vill jag citera från en känd sångtext:

-Tro under allt som dig möter Snart du ju hemma är! Då skall i åskådning bytas det som du trodde här! ■

Väckelsebudskap • Vittnesbörd • Reportage • Missionsrapporter • Debattartiklar

Var med du också och sprid

MARANATA!

Sprides fritt • www.maranata.se • 08-98 56 83

Välkommen med din gåva till pg.nr. 495 46 24 - 5

Skriv till församlingens ängel i Tyatira: Så säger Guds Son, han som har ögon som eldslågor och fötter som skinnande malm:

Jag känner dina gärningar, din kärlek och din tro, ditt tjänande och din uthållighet, och jag vet att dina senaste gärningar är fler än dina första.

Men det har jag emot dig att du låter kvinnan Isebel hållas, hon som säger sig vara profetissa och undervisar och förleder mina tjänare att bedriva otukt och äta kött från avgudaoffer. Jag har gett henne tid att omvända sig, men hon vill inte omvända sig från sin otukt. Se, jag lägger henne på sjukbädden, och de som bedriver otukt med henne skall komma i stor nöd, om de inte omvänder sig från hennes gärningar.

Jag skall döda hennes barn, och alla församlingarna skall inse att jag är den som ranssar hjärtan och njurar. Och jag skall vedergälla var och en av er efter hans gärningar.

Men till er andra i Tyatira, ni som inte har denna lära och inte känner Satans djupheter, som man kallar det, till er säger jag att jag inte lägger på er någon ny börda. Men håll fast vid det ni har, till dess jag kommer.

Den som segrar och håller fast vid mina gärningar ända till slutet, honom skall jag ge makt över folken, och han skall styra dem med järnspira, liksom man krossar lerkärl, såsom jag har fått den makten av min Fader. Och jag skall ge honom morgonstjärnan.

Den som har öron må höra vad Anden säger till församlingarna.

Upp 2:18-29

Isebels ande

Kampen för församlingens arv

Resultatet av efterlåtenheten mot Isebel i Tyatira och även i vår tid är inte att världen blir kristen utan att församlingen blir förvärldsligad. Det går inte att förändra världen och budskapet är nu som då: gå ut ifrån henne, säger Herren.

"Men det har jag emot dig att du låter kvinnan Isebel hållas". Varför kallas hon i profetian för Isebel?

Då får vi kanske gå tillbaka för att söka rötterna, vem är nu denna kvinnan Isebel som så råder i församlingen, hon som leder församlingen in i avgudaoffer och horeri som ledde församlingen till fall? Vem är hon denna Isebel?

Då får vi gå till originaltexten i 1 Konungaboken 16 och se vem hon är och hur hon uppträder. Då kan vi känna igen Tyatiraförsamlingen. Låt mig bara påminna om den historiska bakgrunden:

Kung Salomo dör år 932 och hans rike blir delat. Den ena delen blir Israelsriket, norra riket, tiostammar-folket. De har Sikkem till sin huvudstad och ungefär 100 år därefter blir det Samaria.

Sydriket, eller tvåstammar-folket, blir Juda rike, det som har Jerusalem till sin huvudstad. Norra riket består till 722 då man mer eller mindre suggs upp av det Assyriska riket, medan det södra riket

bortförs under fyra deportationer till Babylon.

Man får en konung i det Norra riket år 875 som heter Ahab. Om denna Ahab står det i 1 Kon. 16:30:

-Men Ahab, Omris son, gjorde det som var ont inför HERREN, mer än någon av dem som hade varit före honom. Och som om det inte var nog för honom att leva i Jerobeams, Nebats sons, synder, tog han också till hustru Isebel, som var dotter till Etbaal, sidoniernas kung, och gick bort och tjänade Baal och tillbad honom. Han reste ett altare åt Baal i Baalstemplet som han hade byggt i Samaria.

Här har du introduktionen av Isebel i historien, alltså en sidoniernas dotter. och det är i Sideon som Baalsdyrkan och Astartedyrkan är centralt. Och konung Ahab i Israel äktar Isebel. Han tar till sig inte bara en sidoniernas dotter till äkta, utan han för samtidigt in kulten omkring Baal och Astarte i Israel. Från och med nu bygger man altare och tempel åt Baal och Astarte i Israel och Skriften säger: "det var ont i Herrens ögon..."

Denna Isebel introducerar inte bara främmande gudar, utan det heter att när profeten Elia kommer fram för Ahab och möter överhovmästaren Obadja, läser vi

om denne:

-När Isebel var i färd med att utrota HERRENS profeter, hade Obadja tagit etthundra profeter och gömt dem i en grotta, femtio man åt gången, och givit dem mat och dryck.

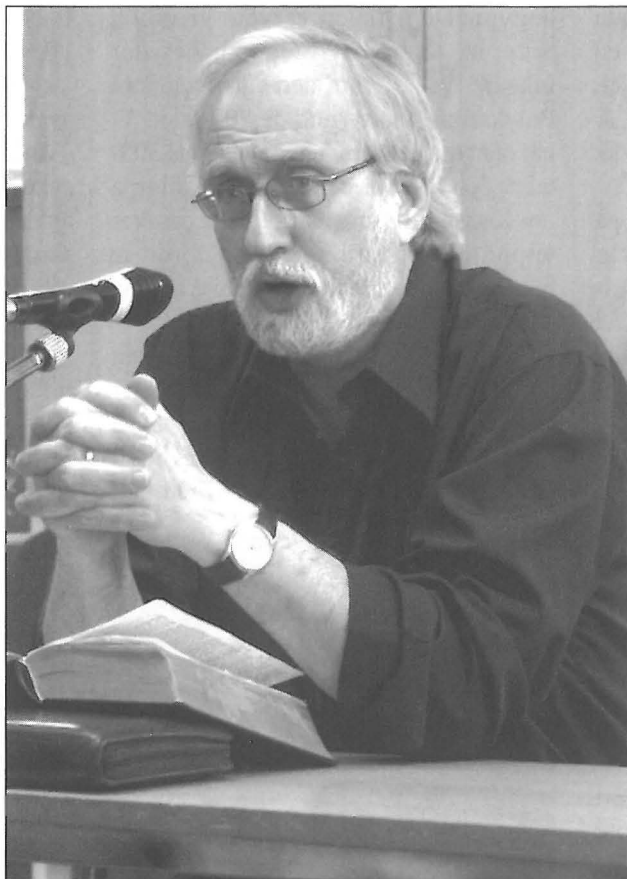
Här ser vi den dubbla effekten av Isebel, hon inte bara introducerar främmande gudar i Israel utan hon förföljer Herrens profeter. Hon inte bara försöker föra in något nytt, utan hon blir en aktiv motståndare till dem som är Herren trogna. Hon introducerar Baal och förföljer Herrens profeter.

Därefter kommer Karmel-uppgörelsen och man skulle kunna tro att en så oerhörd manifestation hade knäckt varenda en. "Om Gud är Gud, så följ honom, om Baal är det så får ni följa honom..." Då föll Herrens eld, säger Skriften. En sådan oerhörd manifestation av kraft och denna chans som blir folket, Isebel och Ahab given, borde leda till massiv omvändelse. Men det sker inte. Knappt har elden slutat brinna på Karmel förrän vi möter en Isebel som träder fram inför profeten och säger: "Må gudarna straffa mig både nu och senare, om jag inte i morgon vid denna tid låter det gå med dig som det gick med profeterna." Där har du mentaliteten.

Så kommer vi fram till kapitel 21 som är ett förskräckligt kapitel, det handlar om Nabots vingård. Vem är då denne Nabot och vad är Nabots vingård för någonting? Bredvid den store konung Ahabs palats fanns det en liten vingård som Ahab ville ha. Men dess ägare sa: detta är min fäderneärvda vingård och jag lämnar den inte ifrån mig. Den ska jag vaka över, du får inte lägga den in under ditt hus, konung Ahab. Jag har min egen vingård, här är mitt liv, här är min framtid och den tillhör definitivt inte dig.

Nabots vingård är ingenting annat än en oerhörd förebild för den levande Gudens församling. Det är "hagios" - en annorlunda man som lever ett annorlunda liv. Parallellt med den store konungens Ahabs välde finns det en Nabots vingård.

Här finns arvet från fäderna och det får inte föras in under konungens domäner. Det är ett folk som lever för sig självt och har sin egen vingård.

Jan Egil Hafsahl
Utdrag ur bibelstudium om
Tyatiraförsamlingen, maj
2005 (se annons s. 32)

Det heter att konungens vrede uppstod mot Nabots. Varför ska inte jag vara herre i Nabots hus när jag äger allt det andra?

Vem är herre i församlingen? Här har kejsare ingenting att säga till om. Det finns ett område där Ahab inte är konung, det är i Nabots vingård, den levande Gudens församling.

Ahab kommer med sina erbjudanden. Nabot, du ska få bättre och större områden bara jag får hand om din vingård. Men Nabot sa: Här är mitt fäderneärv, du får det inte.

Då grep Isebel in. Ahab, varför är du så nedstämd? Det du inte förmår, det ska jag hjälpa dig att vinna. Så skrev hon ett brev till Nabots stad och manade de äldste att göra ett gästbud och sätta Nabot främst och leja onda män att i alla närvaro säga: Nabot har förbannat Gud och konungen.

Vi läser om resultatet av skrivelsen. Lögnerna, förtälet, förförelsen – allt som denna hora förmår att presentera för att ta Nabots vingård.

Det fanns endast en utväg för Nabot och det var döden. Han ville inte ge upp sin vingård och han går ut ur tiden som en Stefanus medan stenarna faller över honom. Ett offer för förtal, för lögn, för förfälskning. Det är kvinnan Isebels verk.

Det heter att från den dagen lades Nabots vingård till Ahabs palats. Varför? För att det fanns en Isebel.

Det sista vittnesbördet om Isebel möter vi i 2 Kon 9. Det talas om då Joram kommer till Jehu i den 22:a versen: "När Joram fick se Jehu sade han: "Allt står väl rätt till, Jehu?" Denne svarade: "Hur skulle det kunna göra det så länge som din mor Isebels avgudaväsen och hennes många trolldomskonster finns kvar?" I norska bibeln heter det: "så länge som din mor Isebel håller på med sin horlevnad och sin trolldomskonst."

Vi möter Isebel fullkomnad i Uppenbarelseboken, kapitlet 17 och 18. Där talas om henne som bedriver sin skörlevnad och sina trolldomskonster ut över världen. Kvinnan Isebel.

Här har du förklaringen av brevet till Tyatira. Denna kvinna Isebel, som råder i församlingen. Hon som för in avgudaväsendet, som förföljer Herrens profeter, hon som står Elia efter livet, hon som är med att lägga Nabots vingård till Ahabs palats, hon som inte upphör med sin skörlevnad och sina trolldomskonster – denna kvinna Isebel som råder i församlingen.

Här handlar det om krafter som vill in i församlingen för att förstöra och fördärva oss inifrån. Där möter du problematiken i kvinnan Isebels liv. "Jag har gett henne tid att omvända sig, men hon vill inte omvända sig från sin otukt. Se, jag lägger henne på sjukbädden". Det står inte att han dödade henne, men resten av hennes liv det blev sjukt och allt som följer i hennes spår, det kommer att vara sjukt i relation till Herren och det uppdrag vi har fått.

Ibland känner jag mig så förorättad, när jag läser en tidning för att se efter möten eller sammankomster. Jag känner mig så kränkt av det som erbjuds. Man kan läsa om den största församlingen i Norge: Ikväll inget möte, vi är med på

fotbollsfesten där eller där. Man är med och sponsrar idrottslag och fotboll med miljoner som är taget av missionsmedel, det som är gett åt Guds verk, och vi är med på festen, på arenan. Vad handlar det om? Då är det Isebel som råder.

Kanske vi kan vinna någon därute på idrottsarenan, det är jargongen man hör. Och så förstår man inte – det är inte världen som blir kristen utan det är definitivt församlingen som blir förvärldsligad – det är Isebels ande. Ut ur detta elände finns det bara en väg: Dra ut ifrån henne, säger Herren och kom icke vid det orent är, så ska jag taga emot eder.

Gå ut ifrån henne, bli ett ”hagios”, bli ett annorlunda folk, bli en Nabots vingård. Vi bor för oss själva och bebländar oss inte med de andra. Varför? För vi har ett fädernearv. Vi har fått nånting som är värt att ta vara på, vi har fått nånting av fäderna, som de har kämpat och lidit fram.

Hur kan man idag backa för ett ögonblick när det gäller dopfrågan, när man vet att hundratals människor blev dränkta i floderna i Schweiz just därför att de hävdade att man skulle döpas till Kristus i vatten. Hur har man mage till att överhuvudtaget slå av på kraven? Vi har fått ett fädernearv, låt oss vårda oss om det. Vi har ingen rätt att ge upp vårt fädernearv, det ska vi slå vakt om för att kunna förbli den levande Gudens församling.

De som gått före oss har kämpat, och lidit för det som har fötts fram och vi har ingen rätt att sälja det för fridens skull. Det gäller att stå som Nabot. Är det så att stenarna faller över oss, så går vi ur tiden som blodsvittnen. Det handlar om att stå för evangelium, kämpa för evangelium, bevara evangelium och så får framtiden visa vad det blir för konsekvenser – men jag ger inte upp min vingård!

Om Herren dröjer ännu några år och vi får fortsätta, ta vara på fädernearvet, det som människor före oss och, vad den här församlingen genom historien har kämpat fram, måste vi slå vakt om. Vi måste se till att vi vårdar vårt fädernearv – Jesus kommer!

Vi har talat om Efesus som betyder önskvärd och sagt att det vi möter den första tiden är vad Gud söker, innan den andra generationen tar vid och det heter: ”du har förlorat den första kärleken”.

Syskon, vad vi måste tillbaka till är urkunderna – det som var ifrån

begynnelsen, fädernearvet. Vi möter Smyrna, eller ”myrra”, som betyder lidande. Vi läste om deras föreståndare Polykarpus’ martyrium på 200-talet. Vi har talat om det förödande sveket på 300-talet, och läste ur de historiska källorna om Konstantin som av politiska orsaker upphöjde församlingen och förde in tjänstemännen bland de här biskoparna som placerades i hela landet.

Från Tyatiraförsamlingen och genom de olika församlingarna vi sedan möter vidare; Sardes, Filadelfia och Laodicea möter vi något helt speciellt. I brevet till Tyatira heter det i vers, 25: ”Men håll

Laodiceaande ända fram till slutet. Det vill säga, vår historiska genomgång börjar något alldeles nytt. För i vart och ett av de nästföljande fyra breven, inklusive Tyatirabrevet, heter det: ”Jag kommer snart”. Här sprängs gränserna, för vi vet att det är åtminstone 1900 år sedan brevet skrevs till Tyatira. Men här kommer vi rakt in i församlingens profetia, ty allt som möter bryter in på olika tidpunkter men löper sedan parallellt fram till Jesu tillkommelse. Därför ska vi inte förundra oss över att vi känner igen Tyatiraandan. Kvinnan Isebel i tiden. För skriften har sagt att den finns där till dess att Jesus

Protester vid påvens sverigebesök 1989

fast vid det ni har, till dess jag kommer”. Ni som inte har den här läran. Ni som inte har gett efter för Isabel – håll fast vid det ni har till dess att jag kommer. Det heter i brevet till Sardes, Upp. 3:3: ”Om du inte håller dig vaken skall jag komma som en tjuv”. Det heter i brevet till Filadelfia, Upp. 3:11: ”Jag kommer snart”. Det heter avslutningsvis i brevet till Laodicea, Upp. 3:20: ”Se, jag står för dörren”.

Det vi möter från Tyatira och det vi möter i de senare församlingarna: Sardes, Filadelfia och Laodicea, är rörelser som löper parallellt i tiden fram till Jesu tillkommelse. I tiden inför Jesu tillkommelse kan man känna igen drag ifrån Tyatiraförsamlingen, Sardesförsamlingen och Filadelfiaförsamlingen. Och så möter man definitivt en

kommer. Nu löper det parallellt. Tyatira bryter historiskt in på ett område. Det följs av ett Sardes. Det finns ett Filadelfia. Det finns en Laodiceaande som löper parallellt fram till dess att Jesus kommer. Förundra dig inte över att vi ser kvinnan Isebel, Tyatiras förförare, i tiden.

Jag har nämnt den historiska utveckling som skett sedan **Konstantin**-tiden. Men när vi sedan kommer fram till 1500-talet, kan man tala om att det finns en verkligt katolsk kyrka. Då är hon etablerad. Det är inte längre bara biskopar som styr, nu finns en påve. Påvedömet blev genom **Bonifacius III** på 600-talet för första gång proklamerat. Han var en Guds son, en Jesu ställföreträdare på jorden – har du hört hädelsen! Där möter vi Isebels ande i tiden. Ärkehoran, som sedan opererar

i tiden fram till Jesu tillkommelse med sitt skörlevnads vredesvin och förför hela världen.

1989 hade vi möten och temadagar, och vi var många bröder som kom tillsammans och talade om den katolska kyrkan. Vi väntade påvens besök. Vi skrek och ropade. Vi kastades i fyllecell den ene efter den andre, vi ställdes inför rätta för det vi trodde. Det har gått sexton år; kanske det är dags igen att vi lyfter fanan och ropar högt så att världen får veta. Vi måste demaskera denna Isebel i tiden, och kämpa för vårt fädernearv. Det är kanske tid för ny samling, nya tag, för det kommer nya människor. Jag blir förgrymmad över att en hel kristenhet trycker den katolska kyrkan till sitt bröst. Övergången från en påve till nästa är en entusiastisk bärvåg som går igenom hela kristenheten. Kanske det är dags igen att vi börjar ropa och skrika. Jag ger inte ifrån mig min arvedel, ty jag har fått den och ska slå vakt om den. Vem är hon, som benämns Guds son och Kristi ställföreträdare – vilken blasfemi! Och så trycker man henne till sitt bröst och säger: o, vad hon är fin!

På 700-talet fick alla, även de motsträviga böja sig ner och ge påven sin hyllningskyss som den guds son han är. På 1200-talet förbjuder man vanligt folk att läsa bibeln.

Tyatira betyder "ständigt offer". Det finns ingen större händelse i tiden än detta mässoffer där man ständigt, varje gång man kommer samman, förkunnar att man åter korsfäster Kristus Jesus. Bibeln säger att han var korsfäst en gång för alla för att borttaga synden. Men här förklarar man från alla kyrkor att man åter igen korsfäster Kristus Jesus. Vilken händelse! Vi kommer fram till 1400-talet. Doktrinerna om de sju sakramenten, där man automatiskt, mekaniskt; utan omvändelse, utan tron, genom att ta del av detta sakrament leds in i Guds rike. Vilken händelse!

Tänk på Jesuitorden från 1500-talet. Hur mycket blod som blev utgjutet. Vilken Isebelsanda som förföljer Herrens profeter! Tänk på den katolska bibeln från samma århundrade. Vilket falsarium! Tänk när man kommer fram till 1800-talet och förkunnar för en hel värld att påven är utan fel när han talar ex cathedra – vilken händelse! När man så sent som i vår tid, 1950 proklamerade jungfru

Marie himmelsfärd – man använde 2000 år för att komma underfund med att Maria blev upplyft till himlen direkt, därför hon hade ingen synd. Vilken händelse!

I bibeln heter det att runt omkring Kristi kors stod – och så möter du dessa fyra kvinnor som stod vid korset. Den ena är Maria Magdalena. Vi tycker att hon passerar där. Hon som gjort så mycket elände och alla visste att hon var en synderska. Men det heter att hon kom till Kristi kors. Det säger mig att det finns ingen människa som är så djupt fallen att hon inte kan få uppleva korset i sitt liv. Hal-leluja! Paulus säger: jag, den minste av alla apostlar. Han skriver också: jag, den störste av alla syndare fick dock nåd. Då hade han sett sig själv i sanningens ljus. Men det finns ingen så djupt fallen att han inte kan komma till Golgata kors.

Där stod också Maria, Jesu moder. Det finns ingen som är så helig, ingen som är så god och rättfärdig att han inte behöver korset. Det gäller också Maria, Jesu mor. Ingen så djupt fallen, ingen så god och upphöjd att man inte behöver Kristi kors. Där var också Salome, Marias syster som var ingift i konungasläkten. Där finns den fattige och rike, där finns den upphöjde och den fallne. Alla finns vid Jesu Kristi kors. Det är mitt fädernearv. Här finns inget mystiskt och magiskt. Inget som kan förändra förhållanden utom detta ena: Herre var mig syndare nådig! Och Gud svarar fortfarande på denna bön. Låt oss vara med och kämpa för evangelium. Vi säljer inte vår arvedel. Vi lägger inte vår vingård till kungens vingård, utan tänker förbli ett "hagios", ett annorlunda folk tills Jesus kommer.

Kanske är det dags igen att vi drar ut och ropar. Jag minns för sexton år sedan, då påven var på besök i Norden. Jag minns hur jag slängdes in i cellen. Hur man kom rullande med en TV-apparat och öppnade en liten glugg i cellen och körde påvens hela välsignelse över Norge framför den där celldörren. Men jag upplevde att himlen var där. Kanske behöver vi återigen uppleva något av denna påtagliga kamp för vårt fädernearv. Det gäller att informera människor om att det fortfarande finns en som kan frälsa. Håll fast Ordet och namnet, håll fast vid honom! Må Herren få bevara oss till ett folk i tiden som förstår vad det handlar om. Unga syskon, vi har ett fädernearv att ta vara på! Låt oss göra det. Jesus kommer snart! ■

Maria förenar

Den 19 maj 2005 kablades en nyhet från London ut över hela världen som handlar om hur den Katolska och den Anglikanska kyrkan efter mer än fem hundra års strider äntligen försonats på en viktig punkt: synen på Maria. Flera års intensiva diskussioner med båda blockens främsta teologer har äntligen gett resultat, nämligen att de teologiska hindren där katolikerna ber till Maria och andra katolska helgon för att få hjälp inte längre bör skilja på de kristna.

Tidigare har Anglikanerna förkastat katolikernas lära från 1854, om att Maria var befriad från ursprungssynd, såsom obiblisk. Likaså läran om Maria himmelsfärd, som katolikerna gjorde dogm av så sent som 1950. Nu har man äntligen kommit fram till att dessa läror är i överensstämmelse med Bibelns undervisning om hopp och nåd.

Om arbetet som presenterats accepteras av Vatikanen och Anglikanska rådet innebär det att en av de främsta orsakerna till tvedräkt mellan de två kyrkorna alltsedan brytningen mellan Englands Henrik VIII och Rom år 1534 elimineras.

Anglikanerna är kända för att förespråka teologisk tolerans och liturgisk förnyelse och har i flera fall intagit en roll som ekumenisk brokyrka. Med tanke på det långt gångna samarbetet mellan ovan nämnda och andra ekumeniskt inriktade evangeliska samfund torde inte steget där vara långt till liknande eftergifter gentemot Guds ord och steget mot en världskyrka är snart uppnått.

BV

Hans Lindelöw, 52, äldstebroder i Maranataförsamlingen:

-Budskapet om Guds rike drog mig till församlingen

Intervju: Ulla Näsholm

-Ibland var budskapet nästan krigiskt – men helt nödvändigt. Man kunde aldrig väga in personliga aspekter i det som förkunnades.

-Lidandet blev en del av budskapet och på något sätt närmade jag mig profeterna i deras kamp.

Så säger **Hans Lindelöw**. Profeter var verksamma i både Gamla och Nya testamentet. De var sända att tala Guds ord till folket – Guds folk – och på ett särskilt sätt varna, leda eller trösta.

Guds Ord i profetiskt ljus skapar beredskap, vilja och insikt att ta nya steg på trons väg – också idag.

Den förkunnelse Hans Lindelöw förmedlar är inte alltid lättillgänglig, men har alltid en ny eller oväntad infallsvinkel. Ordet uppenbaras, blir Ande och liv, Jesus

Kristus skapar förutsättningar och tro att på ett sant vis bli hans efterföljare.

Profeten Amos sa vid ett tillfälle: "Jag är inte en profet, jag är en boskapsherde."

En direkt fråga till Hans om hans ämbete kanske skulle ge ett liknande svar...

Hans återfinns ofta i tidningen Maranatas spalter – här följer några personliga frågor som presentation av en predikande broder som på olika sätt tjänar församlingen i Stockholm sedan mer än 20 år tillbaka.

Berätta något om dig själv!

-Jag är stockholmare och växte upp i ett ganska sekulariserat hem. Som många andra ungdomar som tycker om musik var jag med i ett band, spelade gitarr och trummor.

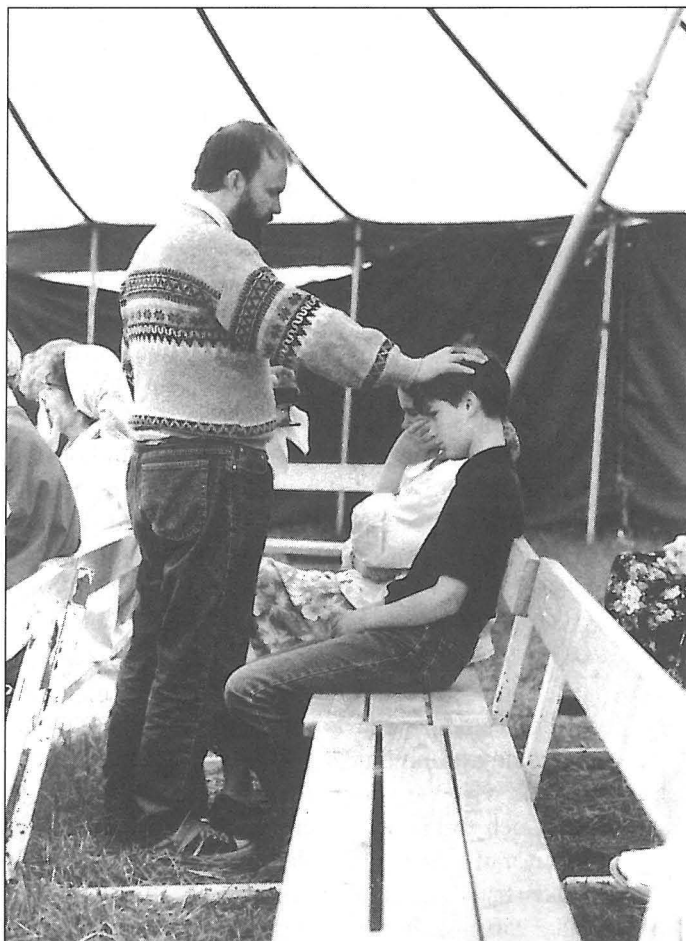
-Senare arbetade jag som ungdomsassistent i Svenska

kyrkan i Jakobsberg och Stockholm. Kyrkvakt i Klara kyrka var jag också en tid och där fanns många tillfällen till samtal med sökande människor.

1973 blev Hans frälst. Den avgörande impulsen fick han genom Jesus-rörelsen. Han fortsätter:

-I tonåren hade jag ångest, då jag drabbades av en haschpsykos och under ett års tid led jag av sviterna. Jag fick antidepressiva medel hos skolläkaren. Men jag var inte deprimerad och led inte av några självmordstankar.

-En enda gång bara hade jag prövat på att röka hasch och det dröjde länge innan

jag förstod vad som hade drabbat mig. Frälsningen hjälpte mig, och när jag mötte Jesus Kristus blev jag befriad från min ångest och löst från de svårigheter jag burit på i två-tre år.

Hans har skrivit många sånger som han sjunger till eget gitarrackompanjemang. Den sång jag själv tycker bäst om lyder: "Låt mig få vara ett mättande bröd... ett svidande salt, där man menar sig veta allt..." Text och noter kan ses i anslutning till artikeln.

Några gånger skymtar också en talangfull aktör vid framställning av bibeltexten. Det blir naturligt att fråga:

Har du haft nån tanke på att bli skådespelare eller att med hjälp av dina texter och musik föra fram ett budskap?

Svaret blir först avväjande på ett lite undanludande sätt... Efterhand medger han

-Jag tänkte nog på skådespeleri; eller att bli författare. Därför valde jag humanistiskt/samhällsvetenskapliga linjen på gymnasiet.

-Nog skulle jag bli nåt, självklart! Men jag tänkte nog också på att få spela – musiken som var ett stort intresse.

-När jag blivit frälst blev det för mig en utmaning att inte leva mitt eget liv. Jesusfolket var en radikal grupp och i undervisningen betonades att inte leva för sig själv utan helhjärtat för Jesus Kristus, vara en pionjär för honom.

-Man tog som exempel hur det var med revolutionärerna som offrade allt för kommunismen. Då skulle de kristna offra för Kristus. Så var det också hos Jesusfolket – de satsade verkligen allt för att människor skulle höra evangelium.

I Jesusrörelsen började så småningom en kommersiell sida träda fram. Hans:

-Vid ett tillfälle kom en känd gitarrist till Citykyrkan i Stockholm för att ge en konsert. Guds Ande slog ner i mitt hjärta med bibelordet: "Icke genom någon människas styrka eller kraft skall det ske..." och jag blev kritisk.

-Det blev så ytligt tyckte jag. När jag gjorde militärtjänst i Luleå hade jag gemenskap med frälsta från Svenska kyrkan, eller egentligen EFS.

-Vi upplevde verkligen Jesu närvaro, det var helt underbart. Om kvällarna föll vi på knä och bad tillsammans. Då detta försumrades och andra saker kom in istället kände jag att det behövdes något mer.

Hur kom du i kontakt med Maranata?

-Jag fick en traktat på stan. Det var tältmöten på Norra Latin (1980) och jag gick dit.

-Helst ville jag vara i fred. Efter en påfrestande relationskris hade jag det väldigt jobbigt.

Det blev i alla fall tillfälle för Hans att ge sitt vittnesbörd i mötet. Det gjorde han genom en sång eller ballad där han bl a beskrev hur han rest med tåget mot Norrland och lite av sina upplevelser där.

Han fortsätter:

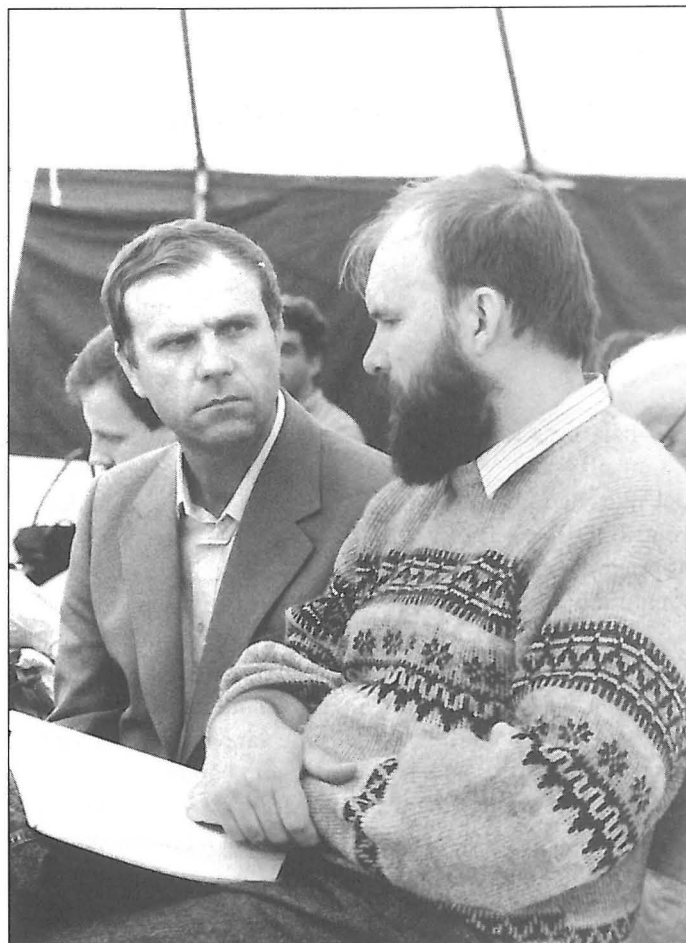
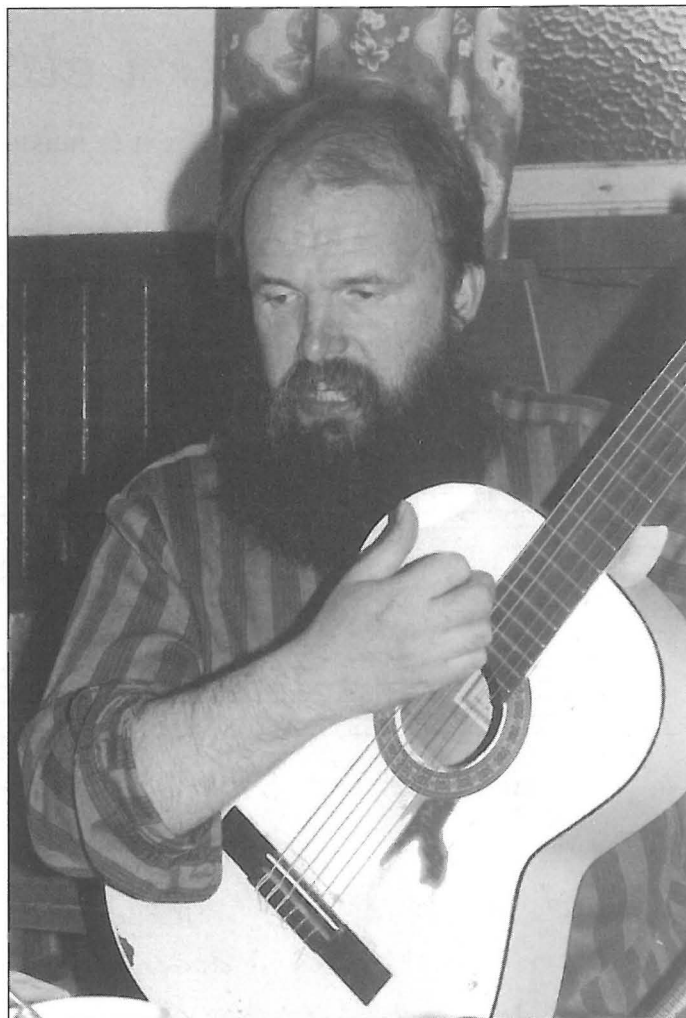
-Det var nog ingen som trodde att jag skulle bli kvar i Maranata – knappast jag själv ens.

Så vad gjorde att du stannade?

-Det var budskapet om Guds rike som drog mig till församlingen.

-Samtidigt var det ett lidande. **Arne Imsen** hade ett budskap som ibland var nästan krigiskt, men helt nödvändigt. Man kunde inte väga in personliga aspekter i det.

-En väldig kamp fördes mot homosexuella rörelsen

Att få vara ett mättande bröd

Text & musik: Hans Lindelöw

Att få vara ett levande ljus
för en mänsklighet i dödens hus,
Herre Jesus, det är min bön,
det är min bön.

Att få vara ett svidande salt
där man menar sig veta allt,
Herre Jesus, det är min bön,
det är min bön.

och hela dess sammanhang. På ett plågsamt sätt berörde det mig, då jag haft en nära relation till en flicka som kämpade med sin sexuella identitet.

Det var en troende flicka som Hans hade mycket kontakt med. Hon hade i sin barndom bevittnat sexuella övergrepp på andra personer. Minnet av detta satte sådana spår att hon som vuxen inte kunde tänka sig ens ett vänskapsförhållande med en

man. Att ta del av hennes traumatiska upplevelse innebar mycket lidande. Och det var ömsesidigt. Hans igen:

-Vi är kallade att lida och jag tänkte på profeterna i bibeln och kunde på något sätt identifiera mig med dem, liksom närma mig dem. Gud ville lära mig något genom det som hände.

Möjligen var det att på rätt sätt ta sig an människor med problem av olika slag, vara dem till hjälp och vägledning. Hans fortsätter:

-Det måste i församlingen finnas ett fundament för själavård. På ett rent sätt, d.v.s. utan psykoanalysens hjälp men med Guds Ord. Komplicerade själavårdsfrågor måste hanteras på ett varsamt sätt och Guds ord kan ge läkedom.

Du har en speciell känsla eller kallelse för den ryskspråkiga världen – när förstod du det?

-När jag var nyfrälst befann jag mig en tid hos vänner i Finland. De ville att jag skulle följa med till Ryssland.

-Under en speciell missionskväll talades det mycket om Ryssland. De som upplevde kallelsen dit uppmanades att komma fram.

-Fast jag upplevde detta som en kallelse till mig, var det som Anden manade mig att inte ge mig tillkänna vid detta tillfälle.

-1981 hade jag kontakt med Arne Imsen och citerade då Solsenitsyn för honom. Jag vet inte om det var detta som låg till grund att Arne ville att jag skulle komma

till Stockholm och därifrån nästan omedelbart resa till Ryssland.

-Vi var några bröder och systrar som reste till Moskva i ett speciellt ärende. 1988 tog jag en kvällskurs i ryska, sen började jag "få tag på" språket. En språkresa 1994 och studier på universitetet i Moskva i sammanlagt ett år – sista perioden var första kvartalet -99.

Du är äldste och förkunnare i församlingen. Hur går det att kombinera med tanken på Ryssland och de förberedelser som krävs?

-Det är ett kors!

Ett korthugget, kärt svar. Det var så det uppfattades – men bara några sekunder. Hans tar sats, aningen av ett leende lyser upp ansiktet och med starkt eftertryck kommer det:

-Korset, det måste vi komma ihåg, är platsen där Gud tar emot oss.

Just nu har du översatt ett par böcker från ryska – vad handlar de om?

-Det är några pamfletter, en bok om de oregistrerade kristnas situation fram till 80-90-talen. Boken är särskilt tänkt till församlingens vänner för att lära känna de situation de troende levde i under kommunisttiden.

Genom insikt i ryskt folkliv och kunskaper i språket har Hans fungerat som mentor för unga bröder med inriktning på öst-missionen. Hans:

-**Igor Serov**, Litauen skrev en bok om hur han blev frälst – en bok som spridits till interner i olika fängelser i både Litauen och Ryssland.

Boken finns på ryska och litauiska och är tryckt av **Emanuel Johansson** som varit i både Litauen och Ryssland, en av de ungdomar som genom bl a Hans fått inspiration och möjlighet att göra en insats i fängelser i Litauen. Hans fortsätter:

-Boken "Frälst genom eld" av Igor Serov har nu översatts också till svenska. Vittnesbördet av Igor ska spridas också i svenska fängelser.

Igor nämner i sin bok om första gången han fick besök av Hans i fängelset. "Han talade utmärkt ryska och tycktes förmedla en värme..."

Den värmen har Pilgrimsskolans elever, där Hans är en uppskattad lärare, registrerat och uttrycker det på lite olika sätt alltefter ålder och läggning.

I bibelskolan antecknade skoleleverna flitigt under bibelstudierna. En flicka i 10-årsåldern kommenterade Hans lektion: "Jag förstod inte allt, men förstod att det var viktigt så jag skrev så mycket jag hann".

-Det räcker så där, det blir bra att avsluta artikeln vid Pilgrimsskolan.

Synpunkten står Hans för, och ja, så blir det naturligtvis. Pilgrimsskolan är oerhört viktig! ■

Spontan reaktion på påvens död

Text: Hans Lindelöw

Idag på morgonen, Söndagen 3 april 2005, fick jag ta del av nyheterna att polacken **Karol Wojtyla**, världsberömd som påven **Johannes Paulus II**, har avlidit.

Jag minns när han blev påve. Då var jag tjugofem år, och hade varit aktiv, på Jesus Kristus troende, sedan fem år. Jag följde då med visst engagemang det som skedde i världen, och inte minst i den kristna världen.

Det var det året då **Khomeini** begav sig från Paris i Frankrike till Iran, som anförare av en revolution. I nära anknytning till den tiden var det som sovjetiska tanks rullade in i Afghanistan.

Och borta i Syd-Amerika hittades döda "sekt"-medlemmar i Guyanas djungel – över 800 påstods ha tagit sitt liv efter att en maktgalen ledare, **Jim Jones**, hade förmått dem till det. Besvikelsen över vilt experimenterande, protestantiska sekter, m.fl., var stor. Och känslan för det etablerade, traditionellt trygga och stadiga spelade den nyinstallerade påven väl i händerna.

I nära anknytning till den tiden arbetade jag som tidningsbud i Helsingfors i Finland, där jag deltog i en kristen verksamhet, som hade dragits igång av några amerikanska missionärer.

En morgon då jag var färdig med tidningsutdelandet, satte jag mig på en parkbänk i den

tidiga vårmorgonen, och njöt av solskenet. Då gjorde jag en upplevelse, som läsare av detta lär ta med en nypa salt, men som jag alltfört hyser stor respekt för. Jag fattade det som att den Helige Ande talade till mig. Det var på våren 1979. Jag hörde en mäktig, men djup och sorgsen stämning, tala:

"Satan har haft framgång på vissa områden. Jag fördömer ingen. Jag bara säger som det är."

Det är nog så att de 27 år som påven Johannes Paulus II har suttit på "Petri stol", som det kallas, har, trots många oväntade och till synes positiva händelser, varit karaktäriserade av en särskild förförelse, som berett vägen för den slutgiltige antikrist. När han nu

låg på sin dödsbädd, så bars han upp på ett vis som det är få religiösa ledare förunnat: Alla reportage och artiklar, TV och radioprogram, som talar sig varma för Påven. "I Guds händer", ropade t.ex. tidningen Aftonbladets förstasida ut igår, med en bild på påven som försöker vinka till sina katoliker.

Denne påves pontifikat, hans många resor, hans stora popularitet, hans insatser på olika humanitära områden, m.m., har dock gjort honom till en förföljare i världsvid skala.

Inte en våldsam förföljare, inte en förföljare av religion i allmänhet, men en förföljare av den oskrymtade tron på Jesus, Guds Son. ■

Missionsiver

Stina
Fridolfsson

Missionärsparet Åse och Stig Andreasson har i över femtio år arbetat för evangelium i Frankrike. För några år sedan kom tidningen Midnattsropet; sedermera Maranata, att ta kontakt med dem, för att be om tillstånd att publicera något av vad Stig skrivit med information om katolicismen. Stig Andreassons gedigna undervisning med varningar för de läror som i vår tid förvirrar skaror av människor, ger numera ständigt vägledning till läsare av denna tidning.

För tre år sedan åkte jag ner till Frankrike för att göra ett reportage om dessa pionjärer, och fick följa med dem på en resa att besöka församlingar de grundat. Genom deras ivriga försorg, blev jag på flera platser anmodad att berätta om missionsarbetet i Dominikanska Republiken. Det ledde till att offer till missionsarbetet började komma från Frankrike.

När Åse och Stig åter skulle göra en resa att besöka dessa församlingar, önskade de att jag skulle följa med och personligen berätta en del om missionsarbetet.

Det blev en resa som också färgades av en påves död och en annan påves tillsättande. Frankrike är till namnet ett land som sätter en ära i att ha total religionsfrihet – och religionslöshet. Men när påven Johannes Paulus II låg för döden, när han dog och när han begravdes – ja, då var många människor väldigt berörda och i media gavs stort utrymme för händelserna. Det gjordes enkäter bland folket, intervjuer av teologer och religionssociologer. Många uttryckte tacksamhet över påven som fått religionerna att närma sig varandra och man ger honom också äran av att järnridån kom bort.

Vi var hembjudna till en familj på middag. Med vid bordet satt också blivande svärsonen, som egentligen bekände sig vara agnostiker. Men när bordssamtalet kom in på påven, och Stig tillsammans med hufvudern kritiskt kommenterade att man i generalförsamlingen utlyst tyst minut efter påvens död och dessutom anbefallt landssorg med flaggan på halv stång, blev agnostikern irriterad: Påven var i alla fall en stor man, som bekämpat kommunismen! När också fästmon svarade mot honom, reste han sig i vredesmod och lämnade bordet. Så laddat var det! Det verkar som om människorna inte själva förstår hur fångade de är i katolicismens grepp, vilken be-kännelse de än har.

Vi var också hemma hos ett par som för ett par år sedan besökte Maranataförsamlingens sommarkonferens i Stockholm tillsammans med Stig och Åse. De är medlemmar i en luthersk kyrka, men kvinnan, Helène har kommit i stort bryderi om dopet, och ville att Stig skulle

Alessio Capputo, en 80-årig före detta katolik som ivrigt evangeliserat sin hemstad.

läsa bibeln med dem. Det var en sällsam stund, när vi efter den festliga måltiden satt kvar vid bordet och Stig läste om den etiopiske hovmannens dop, fångvaktaren i Filippi och flera exempel från bibeln som klart och enkelt talar om vad dop innebär. Helènes gamla mamma som är 94 år, satt också med vid bordet och lyssnade med hunger i ögonen. Vi bad tillsammans, och jag anar att familjen är i färd med att ta nya steg på trons och lydnadens väg. Helène sände med en stor gåva till missionsarbetet i Dominikanska Republiken.

I Albi, den stad som var centrum för en av Katolska Kyrkans fruktansvärda förföljelser mot evangeliskt kristna under reformationstiden, var vi en vecka, deltog i församlingens möten och hälsade på i hemmen bland dem som vunnits för Gud under den period Stig byggde upp församlingen.

En kväll fick jag visa bilder från missionsarbetet i Dominikanska Republiken i församlingen som på ett speciellt sätt lagt missionsarbetet i republiken på sitt hjärta och genom förbön och offer ständigt engagerar sig. Exempelvis avsätter denna församling varje månad en summa för just detta. Stig och Åse översätter missionsrapporter, och förmedlar bilder från Maranatas missionsarbete, och syskonen har färdigställt en pärm med bilder och missionsrapporter. De har också från internet tagit fram den presentation av missionsarbetet som finns på Comunidad Maranatas spanska hemsida, och en broder har översatt texten till franska. Allt vittnar om med vilken kärlek dessa syskon omhuldar missionsarbetet.

Vi besökte också honungshandlaren Jean och hans fru, som hörde till förstlingskärvarna i församlingen i Vesoul. Av honom köpte Stig och Åse sin vana trogen ett par stora hinkar honung. De fick emellertid inte betala mer än en del, för resten – 100 Euro – ville de ge som gåva till arbetet i Dominikanska Republiken!

Det är ganska förunderligt att den lilla

i Frankrike

Maranataförsamlingen i Stockholm får sådan hjälp till missionen! Det känns onekligen mycket uppmuntrande, och vi får frimodigt satsa vidare ut med evangelium för att många skatter ska vinnas för himlen.

Vi var också hembjudna till en familj i Belgien, **Chantale** och **Jean Marc**, som för övrigt planerar att besöka vår sommarkonferens tillsammans med Åse och Stig i sommar. Hennes far, **Alessio Capputo**, en italienare som nu är åttio år, berättade om sin väg till frälsning. Han var tidigare aktiv katolik, gick på mässan och biktade sig ofta, deltog i processioner, o.s.v.

Han flyttade till Belgien, där han funnit sin fru, och höll på att bygga ett hus. Ett par som hjälpte honom var väldigt snälla och fina, och då de inbjöd honom att följa med på evangeliskt möte, ville han inte neka dem. Det blev flera möten, och tredje gången lämnade han sig åt Gud. Med stor rörelse berättade han om hur han upplevde att Jesus tog sin boning i hans hjärta. Efter ett par år besökte han sin hemby i Italien. Han gick och delade

ut traktater, för han ville nå sina gamla vänner och grannar med evangelium. Den katolske prästen blev irriterad, och sökte upp honom och frågade vad han höll på med.

-Tror du inte på jungfru Maria? undrade prästen.

-Jo, jag tror att hon var en from och gudfruktig kvinna i sin tid, svarade Alessio.

-Tror du på helgonen? undrade prästen vidare.

-Jovisst, svarade Alessio, i bibeln står att vi som blivit frälsta alla är helgon!

Då undrade prästen om han fått en ny religion. Alessio förklarade att han fått en ny herre. Istället för Satan hade han nu Jesus Kristus som sin mästare. Så ville han också ställa en fråga till prästen:

-Är du frälst? Prästen tvekade, och sa sedan att han var sökare. Alessio förklarade att han i så fall inte var långt från Guds rike. Prästen gick stukad sin väg, Alessio fortsatte dela ut traktater om frälsningens väg. Idag finns en liten evangelisk församling i hans hemby i Italien!

falla i golvet osv. Församlingarna kallar gärna talare som räknas vara speciellt karismatiska och kan dra mycket folk. Det blir ofta mötesverksamhet med känsloladdad underhållning. Jesu missionsbefallning om att göra *lärjungar* blir försummad. Det är ju verkligen inte specifikt för Frankrike, vi möter denna tendens i hela kristenheten. Hur ska *gudsmänniskor* och kallelsemedvetna vittnen kunna fostras fram, när man i församlingarna odlar en njutningsmentalitet och ett materialistiskt och politiskt tänkande som är totalt främmande för evangelium?

Det känns tungt för de levande kristna att märka hur materialistiska läror hindrar korsets kraft att verka. Men vi får uppmuntra varandra med att påminna om Jesu löften. När Jesus inför sin himmelfärd samlade de elva lärjungarna och befullmäktigade dem att bära ut evangelium i hela världen till alla folk, såg det inte så lovande ut. Elva rädda lärjungar i ett ockuperat land fick auktorisation av sin Mästare; Jesus av Nasaret, som av både religiös och juridisk domstol blivit dömd till döden och avrättad. Nu stod han inför dem, uppstånden, färdig att lämna dem. Lärjungarna var rädda och de var få. Liksom nu. Men de lyssnade i tro till den befallning Jesus gav till avsked.

Jesus har blivit given all makt i himmelen och på jorden, och därför kunde hans lärjungar då – liksom nu – bli själavinnare och fostra fram nya lärjungar. Det fanns ett absolut villkor för att nå resultat – då liksom nu: Döpa dem och lära dem att hålla allt det Jesus befallt! Kära missionsvänner, låt oss ståndaktigt hålla ut i uppdraget! Med sin Ande och sitt Ord är Jesus Kristus närvarande och styrker sina trogna vittnen alla dagar intill tidens ände.

Och han skall komma igen – på samma sätt som de första lärjungarna såg honom upptagas till himmelen! Rättfärdighetens och fridens furste ska komma igen. Maranata! Kom, Herre Jesus! ■

Stig och Åse Andreasson i en vacker fransk bygd.

Och när Stig Andreasson söndag förmiddag predikade i den församling han tillhör och talade om den levande församlingens kännetecken och kontrasten mot den katolska kyrkans hierarki, reste han sig ivrigt efter predikan och uttalade sitt bifall med att påminna om ett ord ur Paulus brev till Efesierna.

I Frankrike finns inte många evangeliska församlingar, och de som finns har ofta stora svårigheter med de religiösa strömningar, som tar skärpan från evangelium. Många är upptagna med att jaga under och tecken, manifestationer med att

Guds rike hör sådana till...

Karin Vidén berättar om tre barn i Dominikanska Republiken

Den här rapporten från missionsarbetet i Santo Domingo handlar om både glädje och sorg. Det handlar om tre av de många barn som vi varje vecka genom våra barnmöten kommer i kontakt med, dels i Las Palmas, dels i Palave.

I förra numret av tidningen berättade vi något om en av eleverna i skolan i Palave som heter **Jessica**. Hon bor i en total misär och fattigdom hos sin gammelmormor och gammelmorfar. De kom som invandrare haitier till landet för många, många år sedan och arbetade och slet på sockerrörsfälten som då fanns i Palave. De fick två små rum i en av de barackliknande huslängorna som byggdes just för dessa utfattiga arbetare. Där föddes deras barn och barnbarn, och där bor de kvar med sitt lilla barnbarnsbarn Jessica. Husen har nu mer eller mindre förfallit och deras hus ser ut att vara i sämst kondition av dem alla. De har genom sitt arbete lagt ned hela sitt liv och all sin kraft för landets tillväxt men har inga som helst rättigheter att ta del av någon form av förmåner som de dokumentslösa haitier de är.

Då vi först lärde känna den

lilla familjen i Palave gav vi fina nya kläder till dem eftersom de var så illa klädda men det visade sig att gammelmormodern i desperation sålde dem för att få pengar till mat. Vi har på olika sätt sedan försökt hitta en så bra lösning som möjligt för dem, och insett att något väldigt konkret måste göras i hemmet.

Varje dag då Jessica kommer till församlingens skola blir hon duschad av någon

av lärarna och får ta på sina skolkläder. Håret ska kammas och friseras till de små tofsar och flätor som gäller för små flickor här. Innan hon sedan går hem får hon byta till rena vardagskläder. Det är våra lärare **Maria** och **Veronica** tillsammans med **Yanet** och 13-åriga **Ilenia** som ser till att allt fungerar.

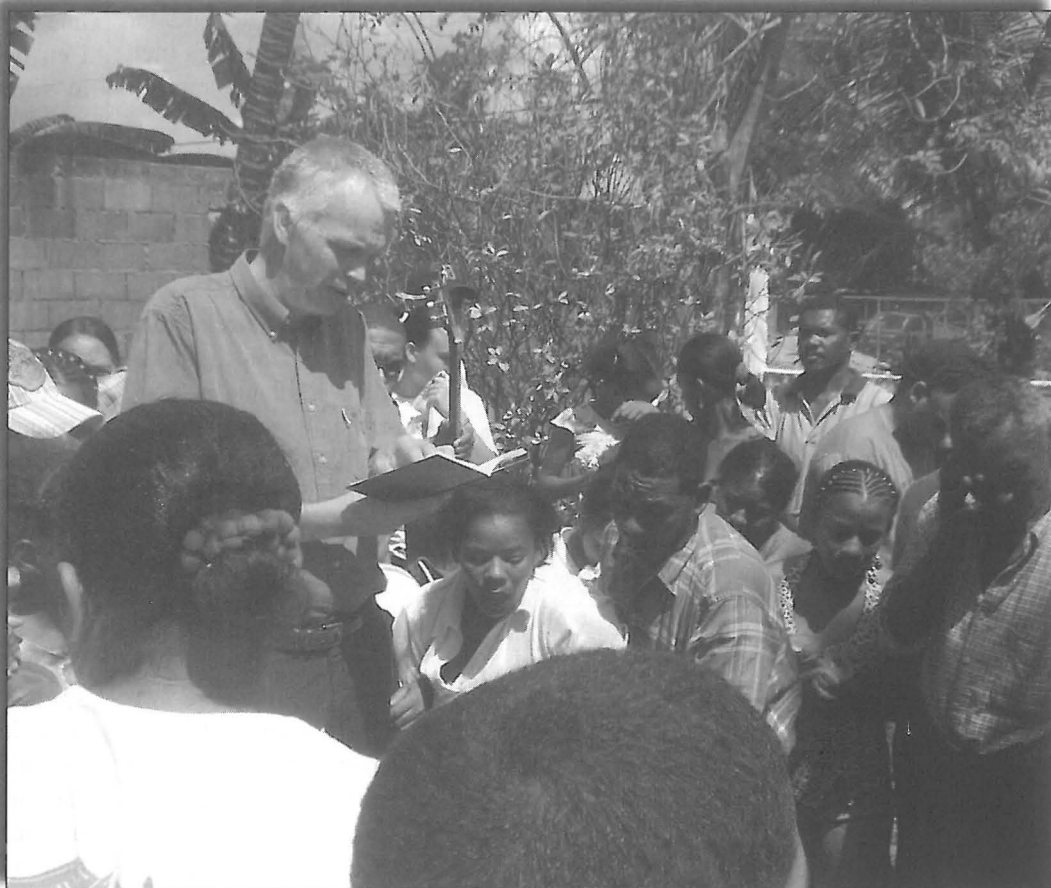
Under veckan som gått har vi nu till Jessicas familj köpt in nya sängar och matbord

med fyra stolar.

Veronica, Maria, Ilenia och Yanet var ute en hel dag vid en haitisk klädmärnad och köpte in kläder till flickan och de gamla, samt husgeråd till köket och annat.

Dagen efter tvättade vi alla kläder och Veronica strök gammelmorfarns nya skjortor och allt annat för brinnande livet eftersom vi hade turen att ha ström i flera timmar.

Nicholas fräschade upp och

Berno förrättar begravningen för lille Joel och påminner om att barnen hör Guds rike till.

målade ett köksskåp som de nu ska få ha i sitt lilla kök. Tyvärr vågar vi inte satsa på en gasspis till dem, då de är väldigt gamla och lätt glömmes bort sig, vilket ju kan leda till katastrof.

Gammelmormodern lagar mat på en *anaff*, en järnhistoria som står på golvet, och som eldas med kol.

Under perioder då det är brist på gas i landet eller då gaspriserna stiger är det många som plockar fram sina *anaffer* för matlagningen. Då känner man lukten av brinnande träkol sprida sig fram på förmiddagen då grytorna börjar puttra i hemmen här omkring. Tyvärr utarmar koltillverkningen skogen i landet och i vissa områden har följden blivit verkliga miljökatastrofer pga avverkningen.

Tidigt på lördagsmorgonen, 30 april, samlades en skara syskon i alla åldrar för att bege sig ut till Palave för att konkret ta sig an verket.

Det lilla huset röjdes ut totalt, 25-tal sopsäckar fylldes till brädden, genomruttna och trasiga sängar och stolar bars ut, väggarna sopades, skurades och målades, nya elledningar till belysningen sattes in osv...

Till sist bars två nya fina sängar in, bäddades med rena lakan och nya kuddar. En överlycklig Jessica tog plats vid det nya köksbordet och utropade "Det här ska vara min egen stol!"

Köket fick sitt nya skåp och nya tallrikar och glas och en massa annat smått och gott som hör ett kök till. Yanet instruerade gammelmormor hur hon skulle lägga de smutsiga kläderna i den gula tvättkorren, och hur vi sedan kommer och hämtar den och tvättar åt dem i fortsättningen.

Gammelmormor duschades och fick rena kläder, och då **Miriam** med en stor kram

förklarade för henne att "nu har vi slängt ut allt gammalt... utom gubben din", ja då skratade gumman innerligt och hjärtligt!

Maria tog sig an gammelmorfar och rakade honom och piffade upp honom och de båda gamlingarna var så glada och tacksamma. Lilla gammelmormor visste inte hur hon skulle tacka så hon föll på knä framför **Berno** på det hårda cementgolvet för att på det sättet visa sin tacksamhet.

Det hon nu mest hoppas på är att hennes gamle make ska få möta Gud och bli frälst!

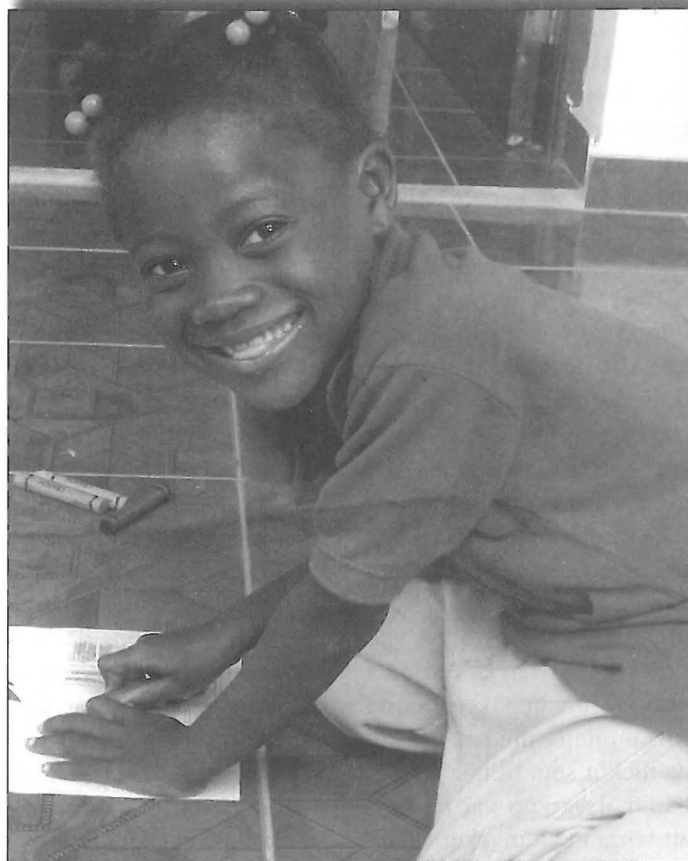
Två dagar senare arbetade Bernardo, Nicholas och broder Isaias med att utanför husets bakdörr anlägga ett cementgolv och bygga ett plåttak. Platsen var tidigare en gytjepöl och stank förskräckligt, och samlade enorma flugsvärmar.

Vi räknar med att inom kort ha ett möte hemma hos Jessica! Gammelmormor har flera gånger i samtal med Bernardo förvärvat sig om att hon är en del av försam-

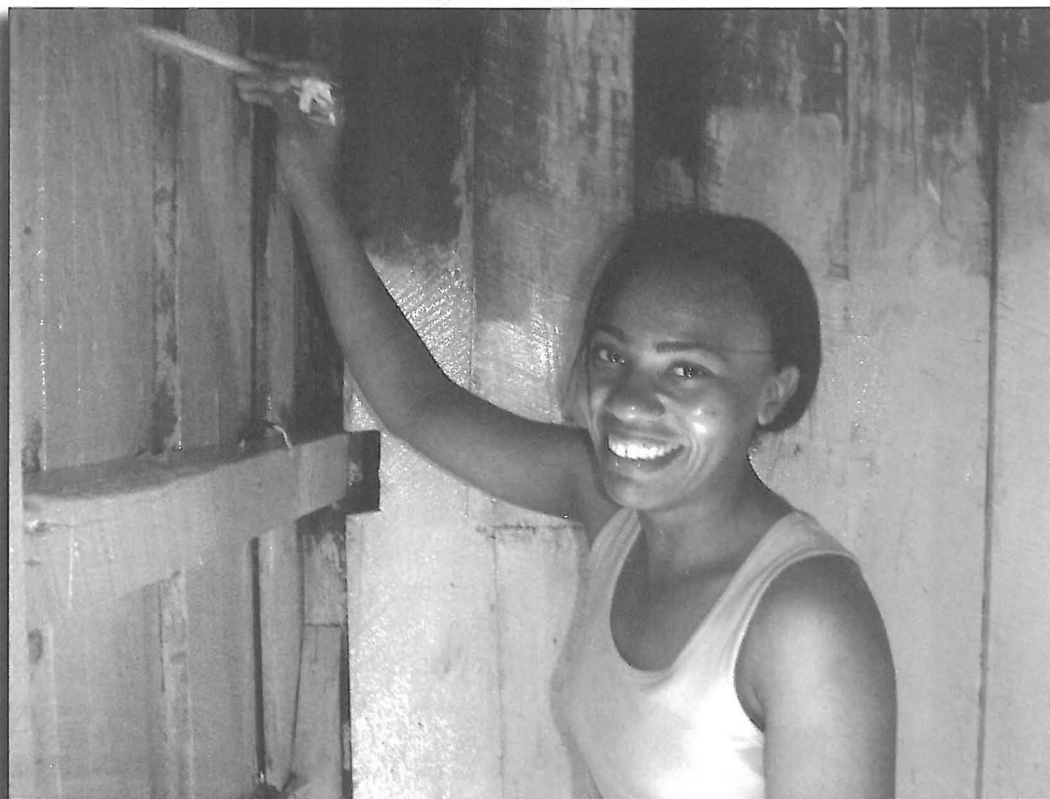
lingen eftersom hon är frälst. Hon ser verkligen fram emot att vi nu ska samlas hemma hos henne!

Grannarna runtomkring var självklart väldigt nyfikna och mannen som driver den intill-

liggande colmadon uttryckte nästintill skamkänslor inför det faktum att vi som utlänningar kommit för att hjälpa dessa gamla människor. Han var uppriktigt väldigt ledsen över att han själv och hans

Ovan: Jessica i sina nya skolkläder. Nedan: Maria målar om hos Jessica och hennes gammelmorföräldrar

eget folk kan låta människor bo och leva som de gör, "sämre än djur" som han uttryckte det.

Det fortsatta arbetet här är ett stort böneämne! Vi ser hur viktigt det är att se den enskilde, att se den lilla människan. Den här gången handlade det om en liten flicka på 6 år. Hon har kommit att bli en nyckelperson in i ett nytt område i Palave, in bland nya människor som behöver höra evangelium. Gud utväljer verkligen vem Han vill!

För en tid sedan uppdagades att en av de flickor som alltid troget kommer till våra barnmöten här i Las Palmas, i sitt eget hem i La Cañada av en manlig nära släkting utsatts för svåra sexuella övergrepp under en lång tid. Flickan mådde psykiskt hemskt dåligt och hade svåra fysiska skador. Då Maria, Veronica och Berno besökte henne tillsammans med några av de flickor som tillhör hennes barnmötesgrupp var hon till att börja med mycket sluten men tog med ett leende emot den present de överlämnade och började efter en stund att prata lite. Idag, då en tid gått, har hon börjat återvända till vardagen och kommer nu varje söndag tillsammans med sina vänner till barnmö-

tet igen. För flickan handlar det om en lång process av läkedom som vi genom evangelium hoppas kunna vara med och förmedla.

På Kristi Himmelsfärdsdagens morgon fick vi sorgligt bud om att en liten pojke som heter **Joel** dött.

Joel blev bara 4 år och var även han alltid med i våra barnmöten på söndagarna.

Han dog p.g.a. andnings-svårigheter och sorgen i familjen och grannskapet är obeskrivlig.

Då vi först besökte familjen fick vi ha ett litet möte där och Berno ombads att ta hand om begravningen som skulle vara bara några timmar senare.

Väldigt många samlades i det enkla hemmet och en stund innan den lilla kistan skulle bäras ut samlade Berno alla barn som fanns där och berättade för alla närvarande släktingar och grannar som trängdes runt kistan, hur Joel alltid i barnmötena så glatt sjungit "Jesu lilla lamm jag är, på sin axel Han mig bär"! Tillsammans sjöng sedan de många samlade småbarnen denna sång där bredvid kistan alltmedan de genom ett litet "fönster" i kistans lock kunde se Joels lilla ansikte och en förunderlig frid erfors då vi alla sjöng med, "...hem

till himlens ljusa salar"!

Då kistan skulle bäras ut bröt dock tumultet loss. Här visar verkligen människor sin sorg med hela sin varelse och skriker och gråter. De båda föräldrarna och andra nära släktingar ville hålla kvar kistan i hemmet och de av kommunen utsända män som kommit för att föra kistan till gravplatsen fick med kraft utföra sitt uppdrag. Kistan bars upp ur La Cañada, som denna dag syntes mer dyster än någonsin, och placerades i en ambulans, alltmedan folk fyllde på en stor buss och tre personbilar till bristningsgränsen och vi for i sakta kortege till gravplatsen. Joels mamma åkte med oss och blev tröstad av syster **Fela** som påminde om att Joel nu var hemma hos Gud i härligheten!

Gravplatsen var i ett förfärligt skick. Trasiga, brutna kors, sönderslaget och skräpigt. Ingen form av värdighet inför jordelivets slut existerade.

Solen gassade obarmhärtigt, folk grät hejdlöst och de närmast sörjande kvinnorna fick hållas fast med våld för att inte krypa ned i graven.

Berno talade en kort stund och läste från Luk 18, "Låten barnen komma till mig, ty dem hör himmelriket till" och

från Joh 11 "Jesus sa: Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig han ska leva om han än dör".

En åldrig, smutsigt klädd arbetare trängde sig fram till graven genom sorgetumultet med en hink med murbruk och en murslev i handen. Snabbt slevades murbruk på den cementerade gravkanten och två tjocka stenplattor stängde obönhörligt den öppna graven.

De närmast sörjande fick mer eller mindre bäras till bilarna, och då vi lämnade gravplatsen sattes en vakt vid graven tills cementen skulle torka... Risken för att graven ska öppnas och kroppen stjälas är något folk kallt räknar med. Kroppar stjäls för att användas vid ockulta riter och även för organhandel.

Tre barn, tre skilda livsöden! Genom församlingens arbete bland barnen får vi ständigt nya kontakter och relationer till människor, och får möjligheter att nå fram med det glada budskapet om frälsning i Jesus Kristus, frälsning för hela människan.

Hos Jesus finns tröst för den som sörjer, läkedom för den sargade och kraft för var ny dag. I Jesus finns hopp om en framtid i evig glädje tillsammans med Honom själv! ■

Med frimodighet...

...vill vi uppmuntra dig att vara med i offrandet till missionsarbetet i Dominikanska Republiken. Jessica är en av de barn som fått hjälp genom Comunidad Maranatas arbete, och i områden som Palave och Las Palmas finns många fler som hon.

Genom förböner och offerinsatser hoppas vi kunna nå dessa behövande den hjälp de behöver. Du är mycket välkommen med din gåva till nedanstående p.g.-nummer Märk talongen "Dominikanska Republiken".

Pg 44 10 05 - 6

Otillbörlig påverkan

- från förskola upp till vuxenundervisning

Text: Berno Vidén

I takt med att svensk riksdag diktatoriskt fortsätter driva igenom en för mänskligt samliv förödande lagstiftning, agerar regeringen med att aktivt understödja och positionera tvivelaktiga rörelser som RFSU och RFSL.

Skolminister Ibrahim Baylan talade helt nyligen vid RFSU:s kongress i Örebro.

Ministern talade om den stolta historia Sverige har som ett av världens ledande länder i kampen för grundskolans och gymnasieskolans värdegrund i sex-och samlevnadsundervisning, en kamp som går hand i hand med kampen för fri abort och kampen för alla människors rätt till sin sexualitet.

Särskilt bör frågor rörande jämställdhet, homo-, bi- och transpersoner lyftas fram i undervisningen, menar ministern.

I ett tidigare nummer uppmärksammade Maranata! hur RFSL ungdom med tilldelade medel från Allmänna arvsfonden egenmäktigt svartlistade och totalt diskvalificerade det mesta av NO-materialet som finns att tillgå. Dåvarande skolminister Thomas Östros gav ärendet hög prioritet och lovade RFSL att omgående vidta åtgärder.

Regeringen har nu beslutat ge Skolverket i uppdrag att analysera skolans läromedel för att speciellt uppmärksamma diskriminering och andra former av kränkningar.

Dessutom har ett lagförslag

skickats till lagrådet som innebär att diskriminering och annan kränkande behandling förbjuds i skolan. Lagen som föreslås träda i kraft 1/1 2006 kommer omfatta elever från förskola ända upp till elever som studerar i vuxenutbildning.

Ombudsmannen mot diskriminering på grund av sexuell läggning

Ibrahim Baylan, skolminister

kommer vara en av de myndigheter som ska kunna föra skadeståndstalan i domstol för ett barn.

Skolministern har vid ett tidigare tillfälle uttalat olämpligheten av att främst konfessionella friskolor själva tillåts tillsätta lärartjänster efter eget tycke. Istället förordade han en lagändring som ska garantera att ämnen som biologi och religion ska undervisas av neutrala lärare, tillsatta av Skolverket.

Med andra ord kommer det inom en snar framtid inom ramarna för svensk lagstiftning inte ges något som helst utrymme att påverka barnen utom i en riktning - anpassningen till ett könlöst och sodomitiskt samhälle. ■

Tid för säcktyg!

Maranata - och helt eller delvis lika-sinnade - bör inte se någon orsak att lägga säckväven åt sidan. Vi får nog anledning att ropa innanför och utanför olika mötesplatser, konferensplatser, torg, kyrkor och olika samlingslokaler - både våra egna och andras. Om inte det går får vi sitta stilla där vi kan. Av tre predikanter som dömts till fängelsestraff de senaste månaderna, har två dömts för att presentera Bibelns budskap mot homosexualitet - **Åke Green** på Öland och **Leif Liljeström** i Stenungssund. En tredje har dömts av helt andra skäl: för mord och mordförsök. Desto större orsak att inte lägga av säckväven. /HL

Splittringspolitik

En liten notis i SvD och ett kort inslag i Sveriges Radio den 5 maj 2005 meddelade att Centerpartiet vill öka valfriheten i barnomsorgen. Man vill införa en "barnomsorgspeng" på ca 70.000 kronor, som föräldrar ska få för att själva välja var man vill placera sina barn. Privat, kommunalt eller kooperativt. Partisekreterare **Jöran Hägglund** förklarar däremot att detta inte är tänkt som pengar som kan användas hur som helst, utan säger till SvD:

-Man ska inte kunna stoppa kontanta pengar i fickan för att stanna hemma.

Nej, för tänk om det fanns en far eller mor som själva vill ta hand om sina barn. Som vill ge sina barn personlig uppmärksamhet och omsorg varje dag. Sådana bakåtsträvar och ineffektiva samhällsmedborgare vill vi inte stödja ekonomiskt. Allt detta för att få in föräldrarna i arbetslivet så fort som möjligt - och dessutom få forma barnen i samhällets tennsoldatform; och genom dessa åtgärder krossa familjelivet.

Man undrar var den förälder är, som på ålderns höst med sorg i blicken konstaterar:

-Jag tillbringade nog för mycket tid med mina barn. Jag borde ha satsat mer på karriär och mindre på barnen...

/PE

"Det förmår alla..."

Märta Berg

Evangelierna berättar att Jesu lärjungar visade intresse för den företeelse som kallas tidens ände. "Säg oss vad som ska bli tecknet!"

Detta föranledde ett enormt viktigt tal av Jesus, vilket vi finner i Matteusevangeliets 24:e kapitel där kontentan blir: "Se till att hålla er vakna!"

Jesus talar här om en rad företeelser som ska utgöra tecken på att hans tillkommelse är nära, men han poängterar nödvändigheten av att inte låta sig förvilas. Det måste ju innebära en uppmaning till hans efterföljare genom alla tider, att vara ajour med utveckling och händelser som kan sättas i samband med väntandet på hans tillkommelse.

"Se till!" "Att ingen bedrar er!"

I vår tid då sinnena trubbas av – av det oerhörda informationsflöde, av negativ art inte minst, som vi dagligen utsätts för – känns den uppmaningen behövlig. Att inta en nykter och vaken hållning inför allt det vi möter är naturligtvis inte helt enkelt. Det förutsätter att vi har möjlighet att orientera oss.

Det förefaller som om något av det svåraste vi människor har, är att lära av historien. Men det är klokt att komma ihåg att Gud gav oss den heliga historien, vår Bibel, för att vi ska ha tillgång till just den kunskap som gör det möjligt att finna

och behålla rätt kurs, också i en turbulent och vrång tid.

Den som tar del av Bibelns undervisning vet vad tiden lider. Kanske kan det ändå vara på sin plats att rikta strålkastarljuset på de företeelser som är vår samtids så kallade utveckling. Ty just i den vardag vi lever löper vi den största risken att förlora fokus.

Med den händelseutveckling som omger oss i såväl politiskt som religiöst hänseende tröttnas vi ut mentalt – och det blir ganska naturligt att falla i slummer och liknöjdhet. Med frenetisk hastighet skiftar förhållandena för världens olika stater och folk. På arenorna framträder och avlöses den ene potentaten efter den andre. Hungersnöd, krig, jordbävningar och farsoter – allt detta som Jesus talade om – det lever vi med. Dagligen trummas det in i vårt medvetande och vi orkar helt enkelt inte känna och reagera som normala människor. Det finns en gräns för vad de mänskliga sinnena klarar av att hantera.

I det läget dyker religiösa "snabbmatlösningar" upp. För den jäktade och hårt ansatta nutidsmänniskan blir det inte populärt att predika en ståndaktig kamp för den heliga tron. Det går definitivt inte hem att utlysa bönenätter till en församling, vars medlemmar ändå inte får veckoschemat att gå ihop.

Men Jesus säger: "Håll er vakna!"

Stormöten med mer eller mindre spektakulära inslag växer upp som svampar ur jorden. Den stressade människan blir sjuk, behöver återhämtning och vila – den framgångssträvande församlingen anordnar helbräddagörelsemöten med femtonsekundersförböner och/eller

retreater. Detta utarmar församlingarna avseende offerliv och böneliv, men också vad handlar om syskongemenskap. De andliga gåvorna, som Gud tänkte skulle ha sin plats och funktion i församlingen, blir liksom utsatta på entreprenad och därmed danas en grogrund för charlataner. Sådana som säger sig vara det de inte är, men som duperar många goda kristna, kristna med behov av gudsingripanden i sina liv och situationer. Så bereds väg för mer än en falsk Kristus.

Och Jesus säger: "Gå inte dit!"

Men han talar om en beredskap som kan tyckas drastisk. "Den som är på taket må icke stiga ned för att hämta vad som är i huset, och den som är ute på marken må icke vända tillbaka för att hämta sin mantel!"

Det handlar alltså om en tid av högsta beredskap, då inte ens de elementära behoven som mat och kläder får ha första prioritet.

I Uppenbarelsebokens trettonde kapitel talas om en makt, ett vilddjur, som förmår alla att låta giva sig ett märke. Detta märke ska göra det möjligt för människorna att få vad de behöver i en tid då detta vilddjur regerar. Den som inte bär detta märke får inte köpa och sälja, har inte tillgång till "vad som är i huset".

Och Jesus säger: "Vänd inte tillbaka!"

Det är enastående väsentligt att känna den tid i vilken vi lever och det kan inte nog poängteras vilken fråga om liv eller död det blir om vi försummar Bibelns varningar!

Vårt land ingår, sedan tio år, i den ge-

menenskap som kallas EU. Man må ha vilken politisk inställning man vill till denna företeelse – det är ändå ovedersägligt att alla uttalade syften är att underlätta för människor i en rad avseenden.

Jag tänker lämna fredstanken och gemenskapstanken därhän i denna artikel, bara stanna lite inför några andra detaljer som är nog så alarmerande. Den som känner historien får lättare att se vad som är på gång och det blir till ett observandum, ett uppvaknande. Den som känner den heliga profetian väcks och skakas inför tydligheten i vad som sker.

Ur Jordbruksverkets skrifter har jag via Internet hämtat följande information:

Den gemensamma jordbrukspolitikens mål är att lantbrukare ska ha levnadsstandard och att konsumenterna ska få livsmedel av hög kvalitet till rimliga priser.

EU har beslutat att alla nötkreatur (inklusive buffel etc.) svin, får och getter

ska märkas och journalföras.

All verksamhet där det förekommer hantering av nötkreatur etc. ska vara anmäld till jordbruksverket och därigenom tilldelas ett produktionsnummer – SE-nummer. Detta nummer är knutet till den plats där verksamheten bedrivs och kan inte följa med verksamheten om den flyttas till annan plats. Om en lantbrukare har flera fastigheter som inte hänger samman geografiskt skall det finnas ett SE-nummer till varje fastighet.

Alla djur som föds ska märkas med födelseplatsens produktionsplatsnummer.

Godkänd märkesutrustning: Originalöronbricka i gul plast. Ersättningsbricka i gul plast – identisk med originalöronbricka. Reservöronbricka – får endast användas om en original eller en ersättningsbricka finns kvar på djuret.

Alla som föder upp eller håller djur för mjölk, kött eller ull ska anmäla och registrera sin verksamhet.

De uppgifter som anmäls för registrering sammanställs i ett centralt register och ska innehålla djurslag, beräknat antal avkomor per år samt ägare av djuren. Djurhållaren ska anmäla alla förändringar av verksamheten senast en månad efter att förändringen inträffat.

Vid försäljning av ägg ska finnas en kod på ägget som gör det möjligt att identifiera produktionssystemet.

Samordning mellan myndigheterna ska hjälpa företagare. Orsaken är att regeringen vill minska den administrativa bördan för lantbrukare och småskaliga livsmedelsföretag. Myndigheterna ska lämna förslag på gemensamma rutiner för att ta emot och lagra information. Syftet är – kartläggning. Kan även i vissa fall omfatta information som lämnas till andra myndigheter.

EU:s regler som styr jordbrukspolitiken anger att det ska införas nya s.k. tvärvillkor och det nya är att storleken av dina stöd kommer att påverkas om du bryter mot reglerna. Tvärvillkoren du ska följa är skötselkrav för din jordbruksmark och verksamhetskrav för din jordbruksverksamhet.

Kontroller kommer att utföras av t.ex. kommuner och länsstyrelser. Om du bryter mot... så kommer gårdsstödet att minska.

Detta är bara ett axplock i den flora av antikristliga arter som nu frodas rejält i våra marker. Lägg gärna märke till de tveeggade formuleringarna. Den uttalade avsikten med allt detta är att göra det bättre för alla oss som ska äta och dricka, köpa och sälja.

EU ger oss – om vi inrättar oss under deras villkor, och tillsynsmyndigheten kontrollerar att vi gör allt som det är förelagt. Den förväntar sig dessutom att vi som goda medborgare ska berätta vad vi vet, om dem som inte är fullt så lydiga. Detta är klart uttalat av representanter från länsstyrelsen, vid ett möte med lantbrukare tidigare i år. Den som inte gör som myndigheterna vill förlorar sina bidrag och sin licens att hålla djur. Observera – även den som underlåter att rapportera hur grannen har det!

Den som har öron – han må höra vad detta har att säga oss. "Den ene ska förråda den andre" säger Jesus.

Vad bör vår vaksamhet handla om? Att överleva utanför ett antikristligt system. Att kunna äta utan att ha märket på sin hand. Kommer det att vara möjligt? Hur länge? Det är frågor som jag tycker blir

Den som inte gör som myndigheterna vill förlorar sina bidrag och sin licens att hålla djur. Observera – även den som underlåter att rapportera hur grannen har det!

Den som har öron – han må höra vad detta har att säga oss. "Den ene ska förråda den andre" säger Jesus.

alltmer påträngande och som borde driva oss närmare Jesus – och närmare varandra. De frågorna borde kanske också få oss att fundera över vår livsstil och vårt beroende av statens och myndigheternas goda vilja.

En gång, för inte alls särskilt länge sedan steg en man in på den politiska arenan i Europa. Han bjöd arbete, samhälleliga positioner, mat, pengar och frihet åt ett folk som var illa slaget, fattigt och utsvultet. Han skapade en regim där ordning var A och O. Allt numrerades, märktes, samordnades och kartlades – för att hjälpa och ge. Tanken var den gången att bringa ordning och reda i en mängd stater, som när de förenades skulle ge människor ett nytt slags rike.

Hur det slutade vet vi. De gula märkena gällde inte nötkreatur den gången, men människor. Människor som av etniska, kulturella, intelligensmässiga, politiska och religiösa anledningar etc., inte platsade i det nya riket. Men de räknades och kartlades i väntan på att finna en lösning för dem. Historien berättar att man fann den.

Nu bereder det svenska samhället en folkräkning. Först ska man kartlägga de bostadslösa, sedan ska bostäderna räknas och så ska man räkna hur många och vilka som bor i dem. Förra försöket att räkna vårt folk blev ett formidabelt misslyckande och nu deklarerar man från myndighetshåll – att så kan vi verkligen inte ha det.

Nu ska vi hjälpas åt att räkna varandra och varandras får och grisar. Staten måste veta hur folk bor, var folk bor och så vidare. Vem som har ägg i sin lada och vem som säljer smör till grannen.

EU ger oss pengar att odla och föda upp vår mat, skapar system som å ena sida ska skydda oss från sjukdomar och misshälligheter. Men som å andra sida gör oss alltigenom beroende av detta system, men ännu värre – formar oss till misstänksamma individer som för det egna skinnets skull är beredda att ange varandra. Kusliga är de vingeslag från historien som gör sig märkbara!

Bakom dessa initiativ reser sig för mig ett stort och allvarligt frågetecken. Vad vill man egentligen med det hela? Vad är syftet? Är staten och EU så hjärtin- nerligt goda att de vill ge oss en massa favörer om de bara får tillgång till våra levnadsförhållanden? Avser man bygga bostäder åt de husvilla till exempel? Eller

finns det en mer långtgående tanke som vi inte ser nu?

Är meningen att skapa ett beroende, samtidigt som man stryper alla möjligheter till att fritt leva och verka? Skriva in oss i en kontrollapparat?

Självklart hade inte alla nazister blivit vad de blev; om det inte hade förelegat ett behov. Behov av pengar, mat och acceptans i samhället. De lurades in i ett mentalt och materiellt beroende och när ledaren steg fram var de redo att hälsa, hylla och följa honom.

Jesus säger att kärleken ska kallna i den här tiden, att den ene ska förråda den andre, att det blir en tid då det gäller att hålla sig vaken. Men han säger också att han är nära – och står för dörren. Det får inte underskattas eller underbetonas. Jesus kommer!

Uppenbarelseboken talar om ett vild- djur, som ska stå fram som hela jordens räddare. Det ska förmå alla att ta emot ett märke som ger dem rätt att köpa och sälja. Människor ska bära vilddjurets namn och tillbedja det.

Detta märke/chips finns utvecklat i sin fullo, ligger bara och väntar på den ”räddare” som ska stiga fram och tillgodose världens behov av materiell och human standard. Förjaga orättvisor och brister i ett rike som byggs och bärs av en obestridbarhängivelse. Inte ett vilddjur i världens ögon men en verklig frälsare ur stor nöd, politisk och materiell.

Det sinne som förenar är antikristligt, det vill säga, man behöver ingen Kristus. Man är alla ett, alla är gudar och man bär samma gemensamhetens märke. Vilddjuret förmår – alla – att ta emot detta och ingen får köpa och sälja som inte bär vilddjurets namn eller tal.

Men Gud vare tack – det talas också om en skara som följer Lammet. Som övervinner i kraft av blodet. Som vet att Jesus är nära och ska komma – i en stund då ingen väntar det.

Inför den tid som kommer, kan jag inte känna annat än en uppfordrande signal!

Den som är på taket må inte stiga ned och den som är ute på marken må inte vända om!

Låt oss lära känna den tid vi lever i och ta ett helt och fullt ansvar för den kunskap vi har.

En enda väg vet jag – följ Lammet-Herren Jesus Kristus! Ty, säger Uppenbarelseboken, han är Herrarnas Herre och Konungarnas Konung. ■

När kung Salomo i Predikaren ger sin beskrivning av situationen på jorden, är det en ganska nedslående beskrivning. Han söker i visdom och dårskap, rikedom och fattigdom, ensamhet och gemenskap, ungdom och ålderdom – men allt detta ger honom ingen ro. Kontentan är: Allt slit under solen är fåfängligt. Det är en fruktansvärd, men dock sann, analys.

-Vad har då människan för all sin möda och sitt hjärtas önskan och allt sitt slit under solen?

-Ty alla hennes dagar är fyllda av plågor och bekymmer. Inte ens natten ger hennes hjärta ro. Också detta är fåfänglighet. (Pred 2:22-23)

Jag skulle tro att Predikaren är en av de bästa bibelböckerna för evangelisation, just därför att den beskriver så precist varje människas situation, när man vandrar ”utan Gud och utan hopp i världen”. Varje individ kan känna igen sig hos Salomo, där han vandrar under solens brännande hetta, och söker göra sig glada dagar – för det är väl ändå det bästa? Söker roa sig – för det är väl det livet går ut på?

Tittar vi ytterligare en stund på världen, så finner vi med Salomo orättvisorna och våldet.

-På domarsätet rådde ogudaktighet, på rättfärdighetens plats den ogudaktige. (Pred 3:16)

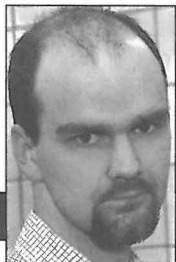
-Vidare såg jag de våldsdåd som begås under solen. Jag såg tårarna hos de förtryckta, och ingen tröstade dem. Från förtryckarnas hand utgick våld, och ingen tröstade dem. (Pred 4:1)

Ja, så till den grad misströstar Salomo, att han prisar döden högre än livet. Och nog är det densamma slutsatsen som så många människor kommer fram till idag? År 2002 begicks i Sverige över 2000 självmordsförsök av ungdomar i åldrarna 15-24. Lusten att leva försvinner med insikten om livets fåfänglighet, världens orättvisa, jordens våld och avsaknaden av tröst. Ut ur allt detta stiger ett rop: Rädda mig! För mig bort!

Tag mig med dig! Låt oss skynda oss!

Helt plötsligt har bönen fått en inriktning, ett objekt. Det är i boken efter Predikaren, Höga Visan, som vi möter denna vädjan. Det har skett en kontakt mellan två parter – och bönen är omedelbar: Låt oss skynda oss härifrån!

I Herrens skugga

Paulus Eliasson

I Höga Visan beskrivs brud och brudgum i en fantastisk poesi. Det är samma Salomo som är författare, och hela verket andas av gudagiven kärlek och längtan. För den som är något hemmastadd i Bibeln står det klart att denna bok är en underbar bild på hur Jesus - Han vars namn är en utgjuten salva - söker människan och utväljer åt sig sin församling.

-Solen har bränt mig, säger bruden. Det är Predikarens vittnesbörd som är så tydligt i hela hennes varelse. Just vandringen "under solen" är ett typiskt uttryck för Predikaren. Solen är en bild på det gudomliga - det fullkomliga. Men ändå säger hon: Solen har bränt mig. Är inte det samma som aposteln Paulus säger med andra ord i Romarbrevet?

-När budordet kom, fick synden liv och jag dog. Då visade det sig att budordet som skulle föra till liv, blev till död. Ty synden grep tillfället och bedrog mig genom budordet och dödade mig genom det.

-Alltså är lagen helig och budordet heligt, rätt och gott. Har då det som är gott blivit min död? Nej, visst inte! Men synden har blivit det, för att den skulle framstå som synd. Genom det som är gott åstadkom den min död. Så skulle synden genom budordet framstå som i högsta grad syndig.

(Rom 7:9-13)

Solen brände syndarens rygg, och han fann ingen skugga. Hans trasighet blev tydlig och uppenbar.

Vi tycker ibland att Predikaren är onödigt negativ. Så är det naturligtvis inte - han har bara ett jordiskt perspektiv. Han vandrar "under solen", och känner inte till någon annan verklighet. Inte förrän

han träder in i Höga Visan och får personlig kontakt med Brudgummen.

-Jag är lik Kedars hyddor, säger bruden igen. "Kedar" betyder "mörk", och syftar än en gång till att hon blivit bränd. Men det är inte det enda perspektivet hon har. Hon har fått se någonting nytt, för hon fortsätter: Lik Salomos tältdukar.

Vad betyder den satsen? Salomo, som en bild för vår himmelske brudgum, har flyttat in i det mörka tältet. Där ute, på ytan, ser det identiskt ut som det alltid gjort. Men på insidan finns Salomo! "Mörk är jag, men vacker..." Det finns någon som sett skönheten hos den som var bränd. Någon som flyttat in under det mörka tältet, och idag bor han där. Aposteln uttrycker det nästan identiskt:

-Men om Kristus bor i er, är visserligen kroppen död för syndens skull men Anden är liv för rättfärdighetens skull.

(Rom 8:10)

Gud har verkligen svarat på den bönen: "Tag mig med dig!" Bibeln säger att Han har frälst oss från mörkrets välde och fört oss in i sin älskade Sons rike. (Kol 1:13)

Och Sonens rike finns också beskrivet i Höga Visan. Bruden säger att:

-Som ett äppelträd bland skogens träd så är min vän bland unga män. Jag längtar att få sitta i dess skugga, söt är dess frukt i min mun. (Höga V. 2:3)

Ordet "äppelträd" i vår översättning, syftar egentligen till bergamotträdet. Det speciella med detta träd är att det aldrig är utan löv. Det finns alltid skugga att få

där. Skugga från solens brännande hetta. Det är den älskade Sonens rike, till skillnad från andra "unga män". Det finns så mycket som vill ha vår tid, uppmärksamhet, hängivenhet och kärlek. Men när årstiderna skiftar, så visar de sig till slut i all sin nakenhet och oförmåga till skydd. Men det finns ett träd som alltid ger skydd. Och inte nog med det - där finns alltid frukt. Allt vad vi behöver av liv, visdom, kunskap, kraft - allt detta finns inneslutet i Kristus.

-Allt som hör till liv och gudsfruktan har hans gudomliga makt skänkt oss.

(2 Petr 1:3)

-I honom är vishetens och kunskapens alla skatter gömda. (Kol 2:3)

-Men jag är alltid hos dig, du håller mig i min högra hand. Du leder mig med ditt råd och tar sedan emot mig med ära.

-Vem har jag i himlen utom dig! När jag har dig frågar jag inte efter något på jorden.

-Om än min kropp och min själ tynar bort, så är Gud mitt hjärtas klippa och min del för evigt. Ty de som är fjärran från dig går under, du förgör alla som trolöst sviker dig.

-Att vara i Guds närhet är lycka för mig. Jag tar min tillflykt till Herren, HERREN, för att kunna tala om alla dina gärningar. (Ps 73:23-28)

Att få vandra med Jesus. Då har livet fått sitt verkliga perspektiv. Då är inte fokus längre på det jordiska slitet, och vad man kan få ut av sina förgängliga dagar. Då är han i centrum. Han som såg församlingens skönhet, och utgav sig själv. Och han som vill skänka oss allt, när vi vandrar med honom. Att vara i Guds närhet är lycka för mig. ■

Konferenser och tältmöten

Tider och platser:

22-26 juni Tältmöten i Råslätt, Jönköping

16-24 juli Sommarkonferens på Bällsta

17-21 augusti Tältmöten i Oslo

31 aug - 4 sept Tältmöten i Uppsala

8 okt - 6 nov Bibelskola på Bällsta

Observera! Mötena i Oslo och Uppsala har bytt datum. Tältmöten i Oslo ännu inte bekräftade.

Under ovanstående tider har Maranatafolket förmånen att kunna inbjuda dig till konferenser och tältmöten. På de olika platserna kommer arrangeras bibelstudier, väckelsemöten och evangelisation. Inga avgifter tas ut, utan allt finansieras genom gemensamma offerinsatser.

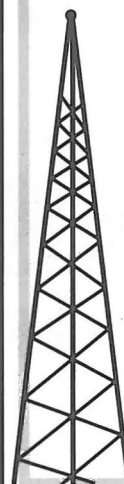
Kom och var med i proklamationen av evangelium till en fallen värld!

För mer information, kontakta oss enligt kontaktrutan t.h.

Radio Maranata

Väckelsekanalen i etern!

- Väckelsesång
- Predikan & vittnesbörd
- Aktuell debatt

Stockholm, 88 Mhz

Månd-fred 8.00-8.30
Lörd & sönd 8.00-9.00
Månd & onsd 18.00-19.00

Uppsala, 98.9 Mhz

Månd 21.00-22.00
Sönd 9.00-10.00

Göteborg, 94.9 Mhz

Tisd 21.00-22.00

Kontakt

Besöksadress: Bällsta Missions-Center, Bällstav. 100, Bromma, Stockholm. (*Kommunala färdmedel: Buss 112, 113, Hpl. Solvalla*)

Beställningsadress:
BÄLLSTA MEDIA CENTER
Box 201 34
161 02 Bromma

Tel: 08-98 56 83

Fax: 08-98 21 39

E-post: info@maranata.se

Hemsida: www.maranata.se

Pg.nr: 495 46 24-5

OBS! Alla priser är exklusive porto.

Maranataförsamlingens i Stockholm ordinarie mötestider:

Tisd 12 Bibelstudium
Tisd 19 Bibelstudium
Lörd 19 Troendemöte
Sönd 11 Förkunnelse
Sönd 18 Väckelsemöte
Må, on-fr 12, to 19 - BÖN!

Se talare och eventuella ändringar i Dagens Nyheters predikoturer på lördagar, eller www.maranata.se

Adress: Se adressruta ovan

Bibelstudiekassetter

FÖRSAMLINGEN

I historia, nutid och profetia

I denna bibelstudieserie i sju delar utgår **Jan Egil Hafsahl** från sändebreven i Uppenbarelseboken kapitel 2 och 3, och vad dessa församlingar har att säga till oss vad gäller undervisning och profetia.

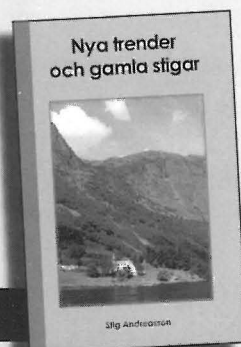
Alla sju bibelstudier (8 kassetter) 140:-

Nya trender och gamla stigar

Ny bok av Stig Andreasson

Artikelsamling från en serie med samma namn som tidigare publicerats i tidningen Maranata! En genomträngande analys och intressant läsning.

122 sidor, mjuk pärm, 49:-

¿Habla español?

Om du förstår spanska, så är du mycket välkommen in på Comunidad Maranatas hemsida. Där finns många artiklar och information om församlingens missionsarbete.

www.maranata.se/do

Missionshotellet!

Budget 345:- (inkl. frukost)
Enkel 525:- (inkl. frukost)
Dubbel 695:- (inkl. frukost)

Bo bra och ät gott i kristen miljö!

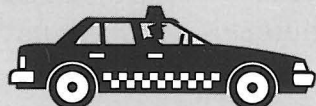
Bällstavägen 100, Bromma
08-627 55 55
Hemsida: www.pilgrimshem.se

BÄLLSTA TAXI

Alltid med sitt

BÄ(LL)STA PRIS!!

Arlanda-Sthlm
390:-

08-28 25 22

Tryggare kan väl ingen fara...

Böcker & musik

Nedanstående böcker är, om inte annat anges, utgivna på BMC-förlag. Mer information om dessa böcker och kassetter finns på vår hemsida.

Böcker av Arne Imsen

Pris om inte annat anges: 39:-

- ☐ Elden får inte slockna (99:-)
- ☐ Reward Babylon
- ☐ Tid att vakna
- ☐ I världen men icke av världen
- ☐ Fortsätt kampen! (59:-)
- ☐ Guds Rike
- ☐ Vedergäll Babylon
- ☐ Låt dig inte skrämmas av homosexmaffian
- ☐ Kärleksfull aga eller kränkande misshandel
- ☐ Bannlyst Frihet
- ☐ Från död till liv
- ☐ Fruktad Frihet

Övriga böcker:

Stig Andreasson:

- ☐ Nya trender och gamla stigar (49:-)
- ☐ Maktkamp (59:-)
- ☐ Möte med det övernaturliga (59:-) (Elias förlag)

(Stig Andreassons böcker finns också på norska)

C. H. Machintosh:

- ☐ Herrens tillkommelse (49:-)
- ☐ De fem Moseböckerna (6 delar, 700:-) (båda: Timoteus förlag)

B. V. Henry:

- ☐ Elsk disse arabene (150:-)
- ☐ Fakkelpäreren til de ukjente (150:-)
- ☐ Albania - pionerens land (60:-)

Liveinspelade sångkassetter:

- ☐ Vi har glada bud
- ☐ Vi har glada bud (CD)
- ☐ Vi ska se honom på skyarna!
- ☐ Om du frågar om min glädje...

Studioinspelade sångkassetter:

- ☐ Härligt frärlst!
- ☐ Sjungen syskon under vägen!
- ☐ Halleluja, Halleluja!
Pilgrimsskolans barn sjunger.
- ☐ Jesus lever. *Hans Lindelöv*
- ☐ Åse Andreasson synger til gitar.
- ☐ Un canto de gratitud. *Sånger på spanska av Belkys Rodriguez.*

Musikkassetter 30:-/st
Musik-CD 90:-/st

Mission i elfte timmen

Appell av
Roger
Lindroos

Det här mötet skulle ju handla om missionen i elfte timmen. Det står i Bibeln om hur det ska vara i den yttersta tiden. Vi som kristna kan sätta upp olika projekt, vi kan ha olika idéer och samla våra krafter till evangelisation och för att nå människor. Men egentligen är allt detta meningslöst om vi inte har kärlek till Jesus. Det är först och främst där; om Jesu kärlek får fatt i oss, om vi får en rätt relation med honom; då spelar det mindre roll hur vi planerar i övrigt. Då sker allt av sig självt. Det blir då en självklarhet att gå ut med budskapet.

Det står att kärleken hos de flesta ska kallna. Matt. 24:12: "Och därigenom att laglösheten

förökas, skall kärleken hos de flesta kallna. Men den som är ståndaktig intill änden, han skall bli frälst. Och detta evangelium om riket skall bli predikat i hela världen till ett vittnesbörd för alla folk, och sedan skall änden komma."

Måtte vi inte tappa det här! Om det står att kärleken ska kallna, betyder det att den funnits en gång. Det gäller för dig och mig som önskar att få tjäna Gud i den yttersta tiden att verkligen vara kvar i kärleken och fördjupa den med Jesus.

Jag har också tänkt på hur viktigt det är att vi fruktar Gud och inte människor. Om vi fruktar för människor och vad de kan göra oss, då betyder det att vi inte fruktar Gud. Men om vi fruktar Gud och frågar efter vad hans vilja är och vad han vill att vi ska göra, då behöver vi inte rädas något där vi går fram, då behöver vi inte förskräckas. Vi behöver då inte vara rädda om vårt anseende eller något sådant, utan om vi prioriterar Gud, då blir det ett helt annat utgångsläge.